

**MOVIMENT DE DEFENSA DE LA TERRA (MDT)
IX ASSEMBLEA NACIONAL**

València, 28 i 29 maig de 2005

I. PONÈNCIA IDEOLÒGICA: ALLIBERAMENT DE LA DONA

1. Introducció

Cal assenyalar que la lluita per l'alliberament de gènere és cabdal, ja que és transversal a totes les lluites de l'independentisme. Aquesta lluita no ha de ser un tema més en el llistat de les lluites (ecologisme, antimilitarisme, sindicalisme... i dona), sinó que ha d'estar subsumit en totes i cadascuna de les lluites.

L'alliberament de gènere ha d'estar present en tots els fronts, des del municipal, al de debat i formació, a la pròpia organització. Ha d'abastar tota la població, en tots els àmbits, des d'associacions de veïns a plataformes ecologistes.

Cal tenir present la situació de la dona en tot moment. Si som militants revolucionaris les vint-i-quatre hores del dia, hem de ser feministes també les vint-i-quatre hores del dia. No és fàcil i porta a moltes contradiccions internes entre el que defensem ideològicament i la pràctica diària.

La realitat social ens diu que la dona pateix:

1. Com a dona, una opressió, perquè està obligada a acceptar les ordres del seu entorn familiar masculí, sota l'amenaça de la violència física, verbal o psicològica, que van des dels micromasclismes encoberts de cada dia, comesos d'una forma molt subtil, fins al mateix femicidi o mort de les filles i fills.
2. Com a treballadora, una explotació per part del sistema burgès, capitalista.
3. Com a dona d'una nació oprimida, una dominació, ja que mitjançant el sistema ideològic, religiós, cultural, educatiu..., queda alienada, fins al punt d'acceptar com a normal el que li està passant.

2. Gènesi del patriarcat i integració en la societat burgesa

Cal dir que l'opressió que pateix la dona no ha existit sempre, és a dir, el patriarcat tampoc no ha existit sempre. Des de l'inici de la vida humana la dona ha tingut un poder innat, l'anomenada matrística, ja que depenia només d'ella la reproducció humana. Açò feia que estigués al mateix nivell que l'home, participant en la cacera, estant-li encomanada la important feina de mantenir el foc i sent representada com a deessa. Era el temps de l'aparició de les primeres societats. Els éssers humans s'organitzaven en tribus nòmades de població reduïda que abastaven un gran territori, en un sistema socioeconòmic comunal. Totes i tots treballaven per igual i tot era comú. Per altra banda, el concepte de família era molt ample i anà evolucionant en el temps.

Serà al període comprès entre el 3.000 i el 600 a.ne (abans de la nostra era), i en un lloc concret, el Pròxim Orient, quan es donen les primeres experiències del sedentarisme, quan les coses comencen a canviar per a les dones. Si amb el nomadisme els fills que es tenien pertanyien a tota la tribu, perquè es desconeixia el paper que tenia l'home en la reproducció, amb el sedentarisme es produeix un creixement major de la població que l'home voldrà controlar. Així naixerà la figura "jurídica" del pare: un home es farà càrrec dels fills que tinga una dona, a canvi de prohibir-li de mantenir cap relació sexual tret amb cap altre home i controlarà així el nivell de creixement del grup.

Aquest canvi és consubstancial a l'aparició de la propietat privada, ja que d'aquesta manera l'home usurparà els béns comunals i els associats a aquest nou tipus d'organització familiar. Al mateix temps, fomentará una poligàmia masculina i una monogàmia femenina, la qual cosa desembocarà en la creació d'una nova figura

“jurídica” enverinada per a la dona: el matrimoni (etimològicament, *mater-muniens*, que pot traduir-se com “la defensa i protecció de la mare i dels seus fills pel pare”). D’aquesta manera naixerà el patriarcat per primer cop.

Juntament amb aquesta nova situació en què la dona pertany a l’home, es produeix el fenomen de la patrilocalitat, és a dir, la dona era obligada a acompanyar l’home allà on aquest anàs. Per tant, havia d’abandonar la seva casa, els seus pares i la seva terra per seguir al seu marit, de manera que es produïa un allunyament dels seus orígens cap a allò desconegut.

Consubstancialment al sedentarisme, hi ha el control de la propietat de la terra i dels mitjans de producció que exerciran les castes altes. Si fins aqueix moment no existia la divisió de classes i per tant la propietat era col·lectiva, ara deixaran de ser col·lectives i passaran a estar controlades per les castes altes. I de nou intervé el dret: aquestes castes s’atorgaran el poder de fer que tant la propietat de la terra com la dels mitjans de producció passen de pares a fills, “l’herència”, i mai més puguen retornar a la comunitat.

No cal ni dir que les dones n’estaran excloses i només se’ls demanarà que siguin unes bones mares i bones dones a la llar i, a tot estirar, que en feines no domèstiques sense reconeixement social, tot explotant alhora la seua força sexo-econòmica, a més a més. Per tant, l’aparició de l’opressió de la dona és un pas consubstancial al de la propietat privada. El manteniment d’aquesta reorganització de la societat només és possible amb l’explotació de l’home per l’home i en les noves redistribucions del treball la dona ocuparà sempre l’esglaó més baix.

Els diferents sistemes socioeconòmics, esclavista, feudal, capitalista, no fan més que subsumir l’opressió, la dominació i l’explotació de la dona en el seu funcionament. Això és lògic atès que, tal i com ho hem explicat, l’explotació apareix quan l’home usurpa la propietat i els béns comunals.

Totes i tots sabem que les opressions s’exerceixen amb violència, però en el cas de les dones, aquesta és, si més no, més crua, i arriba a convertir-se en un femicidi que afecta la mateixa dona i es seus fills i filles. Sempre hi ha hagut moviments feministes que, d’una o d’altra manera, han treballat per l’alliberament de gènere, però van ser els moviments feministes de la segona meitat del segle XX els qui van donar un pas decisiu en aquesta lluita, en conceptualitzar la violència contra les dones com un problema de poder o, si més no, com un desequilibri de poder entre els gèneres. Per a poder-ho fer van haver de:

a) **Visibilitzar l’existència d’aquesta violència**, atès que moltes vegades era practicada com un costum: es considerava normal pegar-li a la dona perquè l’home ho havia vist fer en sa casa a son pare i probablement aquest ho havia vist fer al seu i aquest al seu i...

b) **Donar-li un nom**, perquè semblava que fins que aquest fenomen no fos designat pel seu nom, no s’individualitzaria i no tindria dimensió pròpia. Així, l’anomenaren violència física, agressió emocional, atac sexual, agressió patrimonial, violència de parella...

c) **Relacionar aquesta violència contra les dones amb la posició d’inequitat**, de manca d’igualtat natural, que existia (i existeix) a moltes societats.

Després van haver de desmuntar els mites-tòpics sobre la violència contra les dones que s’admetien socialment com a justificants. Podríem posar-ne molts exemples, però n’hem triat quatre de prou explícits:

a) El fet que *per causes biològiques* l'home té un major grau d'agressivitat que el porta a maltractar les dones. Cal dir que allò que científicament i biològicament s'ha pogut demostrar és que l'agressivitat que s'ha heretat dels rèptils és en una part del cervell que, si més no, pot ser "entrenada" com la memòria, la qual cosa demostra que "per se" l'home no és més agressiu que la dona (es pot posar l'exemple de l'ensinistrament de gossos per tal que siguin més agressius...).

b) El *major grau d'addicció* de l'home a les drogues i a l'alcohol, que li provoca un estat d'inconsciència per a maltractar. Cal dir que quan l'home és adult i, per tant, és responsable dels seus actes, si maltracta la dona, ho fa premeditadament, estiga o no drogat o begut.

c) El fet de ser *el cap de família* i haver-la de portar endavant li permet descarregar les *frustracions en qui no treballa*: la dona, que s'està a casa, esperant que li porten els diners. Cal dir que ací l'home cau en el seu propi parany, perquè si algú ha prohibit la dona de treballar és precisament l'home, que l'ha volguda a casa i "mantinguda".

d) El fet que siga la *mateixa dona* la que provoque, vulga, meresca i desitge que la maltracten. Cal dir que aquestes són ideologies típiques de victimització i revictimització que creen el sentiment de culpabilitat d'herència juevo-cristiana i que porten a l'alienació de la dona, que sempre ha de demanar perdó des del mateix moment del *pecat original*, perquè tot el que li passa és perquè alguna cosa deu haver fet...

Tot i la realitat persistent de la violència masculina contra les dones, hem de saber valorar els hòmens que ens entenen, ens respecten i treballen amb nosaltres colze a colze com a persones i no caure en el parany de culpabilitzar-los de tots els nostres mals.

3. L'explotació de la dona treballadora

Com a treballadora, cal dir que la dona és explotada pels diferents sistemes econòmics, siga de l'època que siga. En el cas del capitalisme, al sistema patriarco-burgès, li interessa que la dona:

a) No tinga consciència de classe i que siga invisible, per tal que no puga identificar-se amb cap lluita i vulga canviar la seva situació.

b) Interioritze una cultura femenina, que no feminista, per tal que accepte el seu rol, el seu status com a dona, com a immutable. El capitalisme ha estat molt intel·ligent, ja que ha institucionalitzat algunes de les reivindicacions del moviment feminista, de manera que ara hi ha una visió generalitzada que existeix la igualtat d'oportunitats i que hi ha una legislació que vetlla per la no discriminació de la dona.

c) No qüestione el patriarcat ni la patrilocalitat i, si pot ser, transmeta aquesta als seus fills, per aconseguir que no s'alteren les estructures familiars tradicionals d'home-dona-fills, alhora que, tot fomentant l'homofòbia i la lesbofòbia, es barra l'entrada a qualsevol altre tipus d'organització familiar que donàs cabuda a parelles d'homosexuals que puguin tenir fills.

d) Accepte que sols és important el treball remunerat per justificar així que el treball de la llar, la cura dels grans, els nens, els malalts, els discapacitats... no és treball, quan de fet del 100% del treball que es necessita per fer que tot funcione el 70% no és monetaritzat, amb la qual cosa s'evita que exigeixca un salari domèstic o un salari bàsic universal, que faria trontollar l'economia mundial.

e) L'acumulació capitalista exigeix cada vegada més una major explotació i en el cas de la dona l'exerceix amb la doble jornada laboral. Així, el capitalisme necessita d'una

banda que la dona continue treballant en les tasques esmentades al punt anterior, per tal que, mentre se l'aparta de la seua dimensió ciutadana i comunitària, repose la força dels treballadors i perquè s'encarregue de la reproducció de la força de treball; i d'altra, que treballes fora de casa, però amb un considerable desavantatge respecte de l'home pel que fa a responsabilitats, ascens i salari. És l'anomenat sostre de vidre, que l'allunya de la formació, reciclatge i promoció laboral.

f) Alhora el sistema patriarco-burgès també crea mecanismes per tal que la dona no treballes. Per exemple, retallant ajuts socials que l'obliguen a quedar-se a la llar per tenir cura dels malalts i la gent gran, situació que s'agreuja si la dona és immigrant.

Quan té una doble jornada laboral, la dona pateix al mateix temps una opressió i una explotació. I si la dona està discapacitada pateix una exclusió, és a dir, no compta per al sistema. En l'actualitat hi ha un percentatge molt elevat de discapacitats i discapacitades a les ciutats dels Països Catalans i es desconeix el nombre que hi puga haver a l'àmbit rural, on la majoria són dones i, en alguns casos, analfabetes.

4. L'opressió nacional de la dona

Com a dona d'una nació oprimida, cal dir que patim una dominació pels estats espanyol i francès. Ací cal parlar de la lluita feminista i del fet nacional.

4.1 Els avanços emancipadors de les dones són viscuts pels homes com un autèntic perill. L'home té pànic a l'emancipació i l'empoderament de les dones, fet que li provoca una crisi d'identitat i una baixa autoestima, per por de poder vore's desplaçat, descol·locat en un món el control del qual comença a perdre.

L'opressió nacional utilitza la dona per reproduir l'opressió ideològica, el sentiment conservador i reaccionari que la pròpia mare transmet als fills de 0 a 2 anys, moment en què li ensenya el principi de les creences i els valors que el sistema social imposa i els acostuma des d'aquest moment a les expectatives que els adults tenen per a cada sexe. Així, per molt que, per exemple, es regale una granera al fill perquè entenga que els homes també agranen, si en casa només ho fan les dones, aquest fill interioritzarà que esta és una tasca de dones; o si la mare obliga el fill a fer o no fer una cosa perquè, si no, el pare el renyarà..., està perpetuant l'ordre patriarcal, en què l'autoritat és una atribut dels homes. Un altre exemple paradigmàtic és la transmissió de la cultura i la llengua de les nacions opressores.

A més a més, la dona d'una nació oprimida pateix encara més l'explotació que una dona d'una nació no oprimida. Això es deu al fet que l'espoliació i la plomada que pateix la seua nació hi fa recaure el pes de la manca de serveis i altres prestacions a causa de la divisió de rols ja comentada.

4.2. Els corrents feministes tradicionals han fallat en no distingir que la dona pateix una opressió, una explotació i una dominació alhora, en no qüestionar que l'home i el sistema capitalista han convertit la dona en una mercaderia, l'ha cosificada, i en creure's que la major presència de les dones en l'elit política, econòmica i cultural acabaria amb tots els seus mals.

5. Línies de lluita

L'MDT assumeix que la lluita per l'alliberament de gènere es indestruïble de la lluita per l'alliberament nacional i de classes. Per aquesta raó, considera l'alliberament de gènere com a objectiu final i en aquest sentit ha de donar exemple a la resta de l'independentisme. Si fins ara parlàvem de la doble militància de la dona, ara podríem

parlar de la doble militància de la dona i de l'home. Defensem, doncs, els tres eixos com a indestriables per aconseguir uns Països Catalans lliures de qualsevol opressió (nacional, de gènere o de classe).

A través d'un discurs propi, de la seua pràctica i de la seua difusió, hem d'anar bastint la idea de la necessitat d'una organització nacional de dones. És imprescindible que el conjunt de l'independentisme entenga, defense i lluite per l'empoderament de la dona.

Fins que el conjunt, o bona part, de les dones de l'Esquerra Independentista (organitzades o no) no vegem la necessitat d'autoorganitzar-se aquesta lluita no avançarà. I aquest avanç es produirà quan prenguem consciència que els tres eixos són indestriables i imprescindibles si volem avançar.

Ens cal una organització de dones que treballa per al conjunt de les dones dels Països Catalans. La dona forma el col·lectiu més nombrós i més precari dels que patim les conseqüències del sistema capitalista. Hem de saber arribar a les dones treballadores catalanes per a poder acabar amb la triple opressió que patim. Estem parlant, doncs, d'una organització de masses.

Aquesta organització hauria de ser l'eina de relació amb la resta d'organitzacions o lluites feministes internacionals, que permeta crear un marc de relacions des de i cap als Països Catalans.

L'experiència demostra que la presa del poder pel proletariat o l'alliberament nacional no resol automàticament les qüestions de la igualtat de gènere. Així, desenvoluparem les propostes següents en la lluita per l'alliberament gènere:

1. Aconseguir que la lluita de les dones als Països Catalans subsumisca la lluita nacional i de classe.
2. Establir relacions amb els moviments d'altres nacions.
3. Realitzar tasques de formació, debat i acció.
4. Crear un model social basat en l'equitat de gènere que ens servisca de referent, perquè si no ho fem repetirem el model dels homes i el masculinitzarem. Les dones hem d'ensenyar als hòmens a tindre empatia, habilitat per a la comunicació, noves emocions i a reaprendre què és ser home i què dona.
5. I cal que la lluita del moviment de dones als Països Catalans estiga subsumida en tots els fronts, perquè, com hem dit al començament, la nostra lluita és transversal.

Per tal de desenvolupar tota aquesta lluita ens organitzarem de la manera següent:

- a) Es crea l'Assemblea de dones de l'MDT, constituïda per totes les dones i simpatitzants de l'organització. Aquesta assemblea organitzarà sessions de debat obertes a tota l'organització.
- b) El Secretariat Nacional de l'MDT assumeix i vetlla per l'execució de totes les mesures que possibiliten la lluita per l'alliberament de la dona.
- c) L'MDT impulsarà la creació d'una organització de dones dels Països Catalans.

La dona ha d'aprendre a desnàixer per nàixer per si mateixa. És innegable que està a les mans de les dones donar el primer pas, però, de seguida, necessitem que els homes de l'organització ens ajuden per poder fer el treball conjuntament. Direm que començarà a vore's algun avanç quan siguin els homes els qui treballen decididament pels temes de gènere sense fer-hi cap diferenciació.

Cal fer-ho ja i ja és hora que ens hi posem, perquè ja fa més de 8000 anys que hauríem d'haver-ho fet.

II. ANÀLISI DE CONJUNTURA

1. Evolucions principals en la conjuntura internacional

D'ençà la VIII Assemblea Nacional (febrer 2003) no hi ha hagut grans modificacions en la conjuntura internacional. Assenyalarem tan sols alguns aspectes que en mostren alguna evolució parcial.

En primer lloc, cal remarcar que l'hegemonia mundial dels EUA es manté en la seva orientació agressiva imperialista impulsada per la inèrcia mateixa de la "venjança (guerra) infinita" alimentada, com sabem, per una reacció militarista i fonamentalista a l'11 de setembre del 2001.

Aquesta orientació està articulant un sistema mundial de dominació que té com a característica principal el manteniment de les formes de dominació i de subordinació d'una manera cada vegada més independent de tota consideració a la voluntat popular. El discurs tradicional de defensa de la democràcia tan esgrimit i exhibit pels EUA al llarg del segle XX per a justificar les seves intervencions a nivell internacional, ara és progressivament abandonat pel fet que la dominació internacional s'està entreteixint com una veritable xarxa de tiranies, és a dir, a partir de la connivència entre poders estatals molt sovint ben poc homologables als estàndards democràtics.

La raó de fons és que el manteniment de les desigualtats que vam descriure a la VIII Assemblea Nacional com un dels trets essencials de la fase actual del capitalisme ha reduït a no-res el discurs democratista justificador. Actualment els EUA no tenen cap problema per a mantenir bones relacions amb règims tirànics o amb greus mancances democràtiques (del Marroc a l'Àrabia Saudita, de Turquia a la Rússia de Putin ...) sense que importin gaire les actuacions criminals, com l'ocupació militar i la destrucció de Txetxènia.

El resultat és l'intervencionisme més pur i dur, per raons de simples interessos estratègics del capitalisme dels EUA. Contra aquesta xarxa de tiranies que hem exposat es van estenent fins i tot al si del cor mateix dels països capitalistes, d'una manera gradual, contestacions que en alguns casos, com les mobilitzacions contra la guerra de l'Iraq, han començat a assolir una incidència, sobretot des d'un punt de vista simbòlic, important, especialment a Europa.

Tal com havíem remarcat en anàlisis precedents, el sistema de dominació internacional es manté per mitjà de la utilització a fons de poderosos instruments de manipulació sistemàtica de la informació i d'estupidització de les masses i d'intervenció econòmica, política i militar. Es tracta d'instruments capaços, fins i tot, de poder influir fortament en sistemes parlamentaris democràtics, com ho mostren el cas d'Ucraïna, més recents.

L'altre aspecte internacional remarcable, el podem observar en els esforços dels Estats de la Unió Europea per a aconseguir un blindatge polític de l'àmbit europeu, favorable als Estats i entès com a espai poderós i políticament inamovible. Des del punt de vista general i, pel que fa a la política exterior, podem observar que no és cert que Europa vulgui discutir l'hegemonia mundial als EUA, sinó que es proposa sobretot de crear un àmbit econòmic de lliure tràfic i trànsit per tal d'aprofitar els guanys que ofereix no sols l'intercanvi comercial sinó també, i d'una manera especial, l'aprofitament del desenvolupament combinat i desigual per a rebaixar els costos de la mà d'obra o de la localització de les empreses. D'aquesta manera el capitalisme europeu espera poder competir a nivell econòmic amb els EUA en el mercat mundial.

Aquest objectiu econòmic de tipus capitalista és l'eix essencial de les decisions polítiques europees, al qual se subordinen totes les altres decisions econòmiques i polítiques, com podrien ser qualsevol política d'intent de racionalització social i ecologista del desenvolupament econòmic, o les aspiracions de llibertat de les nacions.

Amb motiu de l'elaboració del Tractat interestatal europeu (anomenat Constitució europea) aquests criteris de subordinació de les aspiracions i llibertats populars als interessos capitalistes s'han fet encara més palesos de manera que la Unió Europea mostra que es vol constituir com un ens protector i defensor dels Estats europeus vigents i dels criteris econòmics de les elits capitalistes del continent. Com a bona àrea subordinada (relativament als EUA) Europa no s'oposa a la política internacional dels EUA ni tan sols en el seu vessant militar; simplement se'n desmarca en alguna ocasió per tal de no patir el desgast que podria comportar compartir plenament els compromisos de l'agressivitat més descarada del militarisme imperialista del "gendarme mundial".

Un altre aspecte conjuntural a destacar fa referència a l'evolució de la resistència popular al nou imperi liderat pels EUA. En anàlisis anteriors ja havíem remarcat com les intervencions repressives en dècades precedents havien anat reduint la resistència internacional externa al Centre capitalista (és a dir, a la perifèria de l'Imperi), a les opcions sense sortida que constitueixen els moviments fonamentalistes islamistes. Només en alguns casos s'han anat desenvolupant, a la perifèria, formes parcials o tímides de resistència política o econòmica real, amb una "certa força": des del moviment zapatista, al reformisme econòmic de Lula al Brasil o i el procés de canvi que es produeix a Veneçuela, fins a un cert nombre de lluites locals disperses i aïllades, especialment a l'Àsia (com les del Nepal, del País Tamil, etc.).

L'accentuació de les respostes del fonamentalisme islamista, com les de l'11 de març del 2004 a Madrid, tenen com a conseqüència afegida al si dels moviments de resistència especialment al Centre de l'imperialisme, la dificultat més gran perquè les accions armades revolucionàries puguin ser compreses per la població, pel fet que l'ús de la violència d'origen no estatal pot quedar marcada d'una manera molt intensa per les pràctiques del fonamentalisme islamista exercides dins uns eixos que situen aquest tipus d'accions fora de les dinàmiques alliberadores inserides en unes coordenades polítiques. Tot i això, també cal tenir en compte el seu vessant contradictori de lluita contra el sistema, contra l'imperialisme, per la situació d'extrema desesperació en aquests països. En aquest context, cal que els veritables moviments d'alliberament superin la dificultat que afegeixen aquests nous paràmetres.

D'altra banda, la denúncia o resistència interna (al Centre capitalista) més estesa socialment contra el sistema de dominació internacional (en forma de moviments antimundialització, fòrums socials, mobilitzacions contra la guerra, pel comerç just, contra l'explotació laboral dels infants, per la defensa ecològica del territori i de l'entorn, contra el femicidi i l'explotació de les dones, etc.), està prenent cos de manera que s'està elaborant una nova ideologia mundial de resistència que si bé no es fonamenta explícitament en una consciència política ben estructurada (és a dir, formulada en termes d'objectius socialistes i d'anàlisis de base marxista) sí que afavoreix el relleu de les ideologies i teories d'alliberament social i popular en diferents àmbits. La profecia de la mort de les ideologies que havien predicat els defensors del capitalisme universal després de la caiguda del bloc socialista, s'està desfent per la força del relleu de les protestes i les mobilitzacions socials.

L'escassa clarificació ideològica que es pot constatar en aquests moviments de resistència obrers i populars del Centre de l'Imperi en el moment actual, és sobretot conseqüència dels condicionaments de les ideologies produïdes per unes estructures (les ONG) que són en general sensiblement dependents dels Estats i/o del finançament de les classes dominants. Això fa que estiguin impregnades encara de massa concepcions influïdes pel jacobinisme i l'estatalisme, pel capitalisme i pels interessos de les capes funcionaries. Si ho pensem bé es tracta d'un fenomen semblant al que es va produir en el moviment antifrancista, que es va organitzar en bona part a recer de les institucions de l'església catòlica, factor social i ideològic que va condicionar l'evolució de sectors importants del moviment democràtic i popular durant força temps.

El moviment de resistència internacional no té, però, el seu fonament profund en aquests sectors parasitats als Estats i mostra així tendències a rebre orientacions més favorables a l'alliberament de les classes populars, de les dones i de les nacions sotmeses, en la mesura que el debat i la lluita es van estenent.

2. Anàlisi de la conjuntura internacional per zones

2.1 Orient Mitjà

La situació a l'Orient Mitjà es caracteritza per la voluntat dels Estats Units de remodelar políticament la zona en funció dels seus interessos. Això afecta l'Iraq, Palestina, Síria i l'Iran.

Dos anys després de la invasió de l'Iraq pels Estats Units i els seus fidels vassalls la situació no pot ser més catastròfica. La guerrilla fustiga constantment les forces d'ocupació i els col·laboracionistes iraquians. A més, els continus atacs als oleoductes fan que l'exportació de petroli no es pugui fer amb regularitat i encara no s'hagi recuperat a nivells anteriors a l'ocupació. D'altra banda, els Estats Units s'enfronten a una creixent despesa econòmica necessària per mantenir l'ocupació.

Les contínues defeccions d'antics aliats, que han evacuat les seves tropes o s'estan plantejant fer-ho, ha fet que s'intenti donar un major protagonisme a les forces col·laboracionistes iraquianes. Actualment el govern col·laboracionista format majoritàriament per determinats sectors dels xiïtes i kurds està intentant fer-se amb el control de la situació, però tot i comptar amb el suport nord-americà no han reeixit en els seus objectius. L'estabilitat del nou govern col·laboracionista és difícil, sobretot pel conflicte entre kurds i àrabs pel control de les ciutats petroleres de Mossul i Kirkuk, raó per la qual el futur immediat és incert. Els Estats Units haurien d'incrementar les seves tropes o accelerar la creació d'unitats iraquianes si volen controlar realment el país, però no és clar si tindran la capacitat de fer-ho per les despeses que això comportaria.

Per altra banda, la resistència iraquiana no pot aprofitar tot el seu potencial, ja que l'existència de diferents grups (integristes, antics baazistes, etc.) li treu força. A més, aquesta està localitzada a les zones de majoria sunnita. Dintre dels xiïtes només els sectors més radicals (Moktad al-Sadr) manifesta clarament la seva hostilitat a l'ocupació nord-americana.

Els Estats Units tenen també una especial voluntat de "solucionar", a la seva manera, el conflicte palestino-israelià. La mort d'Arafat va fer que els nord americans intensifiquessin les seves pressions sobre el nou primer ministre Abu Mazen perquè reprengués la via del "Full de Ruta", que en el fons reforçava el projecte sionista i ja

havia fracassat anteriorment. Es vol que aquest desactivi els diferents grups resistents palestins (Hamàs, Jihad Islàmica, Brigada dels Màrtirs d'Al-Aqsa, FPAP) com a condició prèvia a qualsevol negociació amb l'estat d'Israel. Per la seva banda, Ariel Sharon espera poder acomplir el seu "pla d'evacuació de Gaza", malgrat l'oposició dels colons, els sectors ultrareligiosos i part del seu propi partit. No oblidem, però, que aquest pla comporta també l'annexió de nombroses zones de Cisjordània, ja sigui mitjançant el mur de separació o directament incorporant a Israel nombroses colònies que ara mateix s'estan expandint, de manera que a la pràctica els israelians s'annexionarien el 58 % del territori. Està per veure si Abu Mazen aconseguirà *moderar* les diferents sectors de la resistència palestines per signar un acord amb Israel, un acord que sempre beneficiaria aquest Estat, que negocia des d'una posició de força, i no pas els palestins, que haurien d'acceptar, per exemple, el no retorn dels refugiats, el mur de separació, l'expansió de nombroses colònies jueves a Cisjordània, etc.

Un altre focus de tensió a la zona és la voluntat dels EUA d'aturar el programa nuclear iranià. El règim de Teheran té un especial interès estratègic a desenvolupar aquesta tecnologia amb l'ajut rus. Malgrat que els iranians sempre han manifestat que el seu ús serà civil els Estats Units temen por que se'n pugui fer un de militar. L'ocupació d'Iraq ha fet que les relacions es tensin més pel fet de la possible influència que podria tenir l'Iran sobre l'Iraq, un país que també té una majoria xiïta. Per la seva banda, l'Iran, a més de comprar armament a Rússia per enfortir el seu exèrcit i dissuadir els nord-americans d'atacar-los, està duent a terme una projecte que afectaria l'economia dels Estats Units: establir l'euro com a moneda de les seves transaccions petroleres. De tota manera, mentre la situació a l'Iraq tingui empantanegat l'exèrcit dels Estats Units és poc probable que aquests s'aventurin a un atac militar contra l'Iran, ja que necessitarien moltes més tropes, a més de la despesa que comportaria.

Els darrers esdeveniments al Líban, la mort de l'antic primer ministre Rafik Hariri, de la qual els Estats Units ha responsabilitzat Síria (quan veritablement si s'analitza a qui en beneficia la mort els seus probables autors haurien de ser uns altres) ha fet que la pressió exercida pels EUA i per l'antiga potència colonial, l'Estat francès, sobre aquest estat perquè retiri les seves tropes del Líban sigui irresistible. Hassad s'hi ha avingut sobre la base complint una antiga resolució de l'ONU, la 1559. D'altra banda, els Estats Units acusen els sirians d'ajudar la resistència iraquiana i d'infiltrar combatents. De nou es difícil de preveure si els Estats Units s'atreviran a atacar Síria mentre la situació a l'Iraq sigui tan conflictiva. No obstant això, cal tenir present que l'Estat d'Israel podria prestar-se a fer aquesta tasca, ja que té un especial interès a acabar amb la guerrilla libanesa de Hezbollah i el seu principal suport, l'actual govern siria.

Mentrestant, malgrat la seva tradicional aliança, d'altres estats de la zona no poden evitar veure amb una certa preocupació la presència nord-americana i el seu experiment iraquia. Antics aliats com l'Aràbia Saudita, que des de l'11 de setembre del 2001 tenen una tensa relació amb els Estats Units no poden evitar sentir una "espasa de Damocles" sobre la seva esquena.

2.2 Àsia

La situació al continent té diversos focus d'interès. Tot i que actualment els mitjans de comunicació no en parlen gaire la situació a l'Afganistan, després de quatre anys de la caiguda dels talibans continua sent caòtica. El govern titella de Hamid Karzai no pot exercir un control efectiu del país ja que els talibans continuen oferint resistència en forma de guerrilla.

El més destacable, però, de la situació al continent asiàtic és el progressiu intent dels Estats Units d'encerclar Rússia. Els darrers esdeveniments al Kirguizistan (com anteriorment a Ucraïna i a Geòrgia) són un exemple de la voluntat nord-americana d'instaurar règims afins a les antigues repúbliques ex-soviètiques.

Tanmateix, no és pas Rússia sinó la Xina qui preocupa els EUA. En efecte, el gegant asiàtic continua la una progressió contradictòria en part del seu territori (atès que en altra part segueix establerta una economia de tipus socialista) sense aturar-se, amb unes taxes de creixement econòmic del 9,5 % i amb un clar poder militar. Aquest model de creixement econòmic d'una part de la Xina no deixa de provocar tensions dins del mateix PCX. A més, en l'anàlisi no s'han d'obviar les conseqüències negatives (sobretot ambientals i energètiques) del seu espectacular desenvolupament.

La Xina està intentant penetrar econòmicament a territoris on abans havia tingut poca presència. Així, ha intensificat les relacions amb l'Iran perquè esdevingui el seu principal proveïdor de petroli a canvi de tecnologia i ha signat tractats comercials amb la Unió Europea. La gosadia xinesa arriba fins al punt d'intentar penetrar econòmicament a territoris tradicionalment sota control nord-americà com Amèrica Llatina o de tenir relacions comercials amb "estats canalles" com el Sudan. D'altra banda, la Xina no està disposada a acceptar que Taiwan, que continua comptant amb el suport nord-americà, declari la seva independència i té intenció d'intervenir militarment en cas que això es produís (darrerament s'ha aprovat una llei en aquest sentit).

Un altre focus de tensió és l'amenaça nord-americana a Corea del Nord. Els nord-coreans han après la lliçó de l'Iraq i han declarat posseir armament atòmic amb una clara intenció de dissuadir els EUA d'atacar-los. Com amb l'Iran, és difícil pensar que els Estats Units s'atreveixin a fer-ho ara. En primer lloc, per la situació a l'Iraq; en segon lloc, perquè la reacció dels nord-coreans a l'agressió podria ser atacar Corea del Sud o el Japó; i en tercer lloc, per l'actitud que podria adoptar la Xina. L'opció dels Estats Units serà sens dubte facilitar el rearmament dels seus estats aliats, ja sigui Corea del Sud, on no oblidem encara hi han aproximadament 40.000 soldats nord-americans, i del mateix Japó.

En efecte, el Japó no deixa de veure amb temor la imparable l'ascensió del gegant xinès mentre la seva economia amb prou feines comença a sortir de la recessió. L'enfortiment del seu exèrcit amb el suport nord-americà és un fet real, cosa que implica l'abandonament d'aquella política de desarmament (a què es va veure obligada pel resultat de la II Guerra Mundial) que l'havia caracteritzat des de 1952, quan va tornar a assolir la independència. Recentment ha signat un tractat d'aliança amb els Estats Units, segons el qual es compromet a intervenir en la defensa de l'estret de Taiwan. Sembla ser que, amb el suport dels Estats Units, que comencen a pensar en el país nipó com "la Gran Bretanya asiàtica", el Japó torna a tenir una voluntat intervencionista enfrontada clarament a la Xina.

Pel que fa a la resta del continent, cal recordar la pervivència de la tradicional tensió entre l'Índia i el Paquistán per la disputa del Caixmir. Al Paquistán continua manant el general Pervez Mussarraf, un curiós exemple de la voluntat "democratitzadora" que manifesten els Estats Units, el qual ha d'afrontar una situació interna tensa des de la intervenció nord-americana a l'Afganistan, amb un creixent auge de l'integrisme i de la infiltració de les guerrilles taliban. Per la seva banda, l'Índia, que sempre havia tingut unes relacions difícils amb els Estats Units, hi manté actualment relacions disteses. L'estat hindú és el segon gegant asiàtic que cal tenir en compte en el futur, ja que malgrat tenir grans bosses de pobresa, té una no gens menyspreable capacitat industrial i tecnològica.

2.3 Amèrica Llatina

La situació a Amèrica Llatina continua condicionada pel “mal exemple” de Cuba i Veneçuela i per un cert nacionalisme populista que ha pres el poder en diversos estats, que si bé pot arribar a oposar-se en algunes qüestions als depredadors imperialismes nord-americà i espanyol (a través de transnacionals com Telefónica, Repsol, BCSH, Agbar...), no manifesta cap voluntat seriosa de transformació social més enllà del pur reformisme. L'evolució de l'experiència veneçolana i la influència que pugui tenir en la resta d'Amèrica Llatina condicionarà sens dubte el futur del continent.

La revolució cubana continua sent el principal desafiament a la tradicional hegemonia nord-americana en el continent. Tot i que encara hi pesa l'amenaça d'intervenció nord-americana, com ja hem vist en els casos d'Iran, Síria i Corea del Nord, és difícil que a curt termini es produeixi una invasió de l'illa, que, a més, tindria un alt cost per a les tropes invasores si tenim en compte la capacitat de defensa de l'exèrcit cubà i de les milícies armades. L'opció dels EUA continua sent el bloqueig econòmic, la fabricació d'una “oposició interna” i la pressió en diferents instàncies internacionals perquè es condemni el govern cubà per “violar els drets humans”.

La gran segona amenaça a l'hegemonia nord-americana és Veneçuela. Hugo Chàvez continua resistint-ne les amenaces i manté una estreta aliança amb Cuba i amb d'altres estats del “Bloc Regional de Poder” com el Brasil. Els intents desestabilitzadors de l'Estat veneçolà no han cessat en cap moment. Només cal recordar l'assassinat del fiscal Danilo Anderson, instigat pels opositors amb el suport nord-americà, o la creixent tensió amb Colòmbia.

Torna a ser poc probable una intervenció directa nord americana pels alts costos que tindria a causa de l'ampli suport que conserva Chávez (un suport que pot minvar després del conflicte amb els indígenes Wayuu per les concessions de l'Estat veneçolà a les multinacionals carboneres). Segurament, l'estratègia desestabilitzadora consistirà continuar donant suport de tota mena a l'oposició interna veneçolana (formada exclusivament pels sectors benestants) o a reforçar encara més l'aliança amb l'Estat colombià, el principal aliat dels Estats Units al continent, que té “carta blanca” per violar impunement els drets humans amb l'excusa de la “guerra contra el terrorisme”. Per si de cas, Veneçuela està reforçant el seu poder militar i està establint acords econòmics amb diferents estats (Cuba, Brasil, Xina, Estat espanyol) per tal que la seva economia no pugui ser bloquejada.

Pel que fa als altres membres de l'anomenat “Bloc Regional de Poder”, el Brasil i l'Argentina, enfronten diferents situacions. Al Brasil el govern de Lula da Silva ha aconseguit un cert suport internacional gràcies a la seva aposta reformista i al compliment dels dictats del FMI, però a aquesta política s'hi oposen alguns sectors del PT i el Moviment dels Sense Terra, que veuen que com s'ajorna l'esperada reforma agrària. Els terratinents continuen conservant el seu poder i assassinant impunement sindicalistes, pagesos i missioners. Tanmateix, el suport incondicional de Lula a Hugo Chávez li ha generat l'hostilitat dels Estats Units.

L'Argentina intenta mantenir una certa equidistància entre els interessos dels Estats Units en la zona i els dels seus principals opositors. Així, mentre que envia tropes a Haití i paga religiosament la deute extern, manté converses amb el govern d'Hugo Chávez, si bé sense donar-li el suport incondicional que li ofereix Brasil. De fet, el govern de Kirchner està rebent actualment fortes pressions dels Estats Units perquè es posicioni contra Veneçuela i Cuba.

Un altre focus de tensió és la situació a Bolívia, amb una greu crisi econòmica i política. Hi ha un enfrontament entre els sectors populars, majoritàriament indígenes, i els sectors benestants blancs des que l'oligarquia va intentar establir uns acords amb multinacionals per a l'exportació del gas natural, el recurs natural del país més valorat actualment. La gestió de l'actual president, Carlos Mesa, està condicionada per l'enfrontament d'aquests dos blocs i, si bé la seva posició de classe l'hauria de fer inclinar-se a favor de l'oligarquia blanca i de les multinacionals, la força dels moviments populars com el Movimiento al Socialismo (MAS) encapçalat per Evo Morales, el Moviment Indígena Popular de Felipe Quispe, la Central Obrera Bolivariana i la Coordinadora de Cochabamba ha fet que no s'atreveixi a prendre determinades mesures impopulars. L'oligarquia i l'imperialisme veuen amb preocupació tant l'ascens d'aquestes forces (en les darreres eleccions municipals del 2005 el MAS ha estat la força més votada i ha obtingut 110 alcaldies de les 317 del país) com l'aliança entre aquests diferents sectors populars, anteriorment enfrontats. Per això, l'oligarquia ha valorat aquests canvis com una mostra de feblesa del govern de Mesa i ha optat per fomentar l'autonomia de diversos territoris del país (Santa Cruz, Tarija), amb l'esperança que la gestió dels recursos naturals escapi d'aquesta manera al control estatal i els puguin gestionar ells mateixos. En tot cas, per primera vegada en la seva història els indígenes i els moviments socials tenen una força capaç de condicionar la política del país.

El darrer fet destacable al continent llatinoamericà ha estat la victòria de la coalició del "Frente Amplio" a l'Uruguai, la qual cosa ha provocat que per primera vegada des de la seva creació els dos partits tradicionals, el "Blanco" i el "Colorado", quedessin marginats del poder. Tot i així, la política del govern de Tabaré Vazquez és bàsicament socialdemòcrata, com ho demostren les concessions a les multinacionals (per exemple, la finlandesa Botnia o l'espanyola ENCE).

2.4 Àfrica

El continent africà continua sent sens dubte el més maltractat i expoliat i els seus conflictes no gaudeixin precisament de l'atenció dels mitjans de comunicació occidentals. Cal distingir clarament entre el món àrabo-islàmic i l'Àfrica subsahariana. Pel que fa al Nord d'Àfrica, l'existència de règims dictatorials o pseudo-dictatorials amb el suport occidental continua sent una constant avui en dia, sobretot pels nombrosos interessos econòmics que hi ha en joc. L'únic Estat que no tenia el suport occidental, Líbia, ha aconseguit un cert reconeixement a canvi de renunciar al seu programa d'armament nuclear i comprometre's a pagar les indemnitzacions a les víctimes de l'atemptat de Lockerbie. La maniobra de Gadaffi intentava evitar un "atac preventiu" dels Estats Units i guanyar-se el suport econòmic de la Unió Europea.

Tot i que és innegable que en general la situació econòmica dels països del Magrib és millor que els de l'Àfrica subsahariana, les profundes desigualtats socials, la manca d'expectatives, l'alt creixement demogràfic i la proximitat del "paradís europeu" del qual es té una visió mitificada fan que el fenomen migratori no s'aturi. també afavoreix aquest fet. Com que es preveu que aquesta situació canviï, serà una font permanent de conflictes mentre Europa mantingui per una banda la seva política hipòcrita de restricció d'entrada d'immigrants i per l'altra reclami la seva mà d'obra, que nodreix l'economia submergida i sectors importants de "l'oficial".

Al Marroc les reformes fetes per Mohamed VI són insignificants. Com a aliat estratègic dels Estats Units a la zona podrà continuar ajornant indefinidament el referèndum sobre el Sàhara (o el farà amb mètodes fraudulents).

Tot i així, tant la política nord-americana i israeliana com l'actuació dels governs autòctons està fent créixer les xarxes integristes, que estan substituint l'Estat en les seves tasques d'assistència social, cosa que contribueix alhora a augmentar la seva popularitat.

Entre el Nord d'Àfrica i l'Àfrica subsahariana el focus de tensió més important ha estat la guerra civil del Sudan, que fins fa poc (recentment s'ha signat un armistici el 5 de gener del 2005 tot i que caldrà veure si serà definitiu) ha enfrontat els musulmans del nord amb els animistes del sud pel control dels recursos petrolers. A aquest conflicte s'hi ha sumat el de la regió de Darfur, que els Estats Units estan intentant utilitzar per desestabilitzar un règim hostil als seus interessos. Amb tot, cal dir que continua sent l'imperialisme francès el que intenta continuar exercint la seva influència tradicional a l'Àfrica subsahariana.

Sud-Àfrica, que intenta bastir un pol polític i econòmic regional, d'orientació progressista i disposat a jugar-hi un paper important, sembla ser l'únic bri d'esperança en aquesta part del món, plena de conflictes sagnants que no reben cap atenció mediàtica.

3. Conjuntura nacional: evolució de les hegemonies socio-econòmiques i ideològico-polítiques als Països Catalans

D'entrada, cal remarcar que el canvi de la conjuntura parlamentària a l'Estat espanyol, amb l'ascens del PSOE, representa l'existència per a una part molt important dels Països Catalans d'unes formes de dominació semblants en molts aspectes, però més difícilment detectables, especialment per als sectors socials menys polititzats.

El control dels mitjans de comunicació per part del PSOE, especialment a la Catalunya estricta, comporta un increment de la dificultat per a denunciar les formes de dominació i estendre la consciència política independentista.

Aquest fet influeix en les consideracions tàctiques que fem al final de l'anàlisi de conjuntura.

3.1 País Valencià

La conflictivitat social ha crescut i tot un seguit de plataformes de lluita s'han defensat contra els atacs als interessos populars, ja siguin, mediambientals, socials, urbanístics, etc.

Continuen els problemes antics, com ara el de la lluita per la defensa del Cabanyal. Els veïns es troben angoixats per la sentència desfavorable que encara que no s'ha fet pública pel Tribunal Superior de Justícia de València i la Punta de Pinedo ja pràcticament ha deixat de ser problema: tots els veïns han estat expropiats i la "pau" ha retornat. També continua la lluita per la defensa dels centres històrics.

Hi ha també el desgavell provocat per l'AVE, que destruirà uns quants milers de hectàrees de l'Horta, per la qual cosa les mobilitzacions "Salvem l'Horta" es reprendran aviat.

Associacions com "El Xúquer i l'Albufera vius" s'han mobilitzat sobre la base de sis raons per les quals el transvasament Xúquer-Vinalopó és inviable: cal fixar i respectar el cabal ecològic del riu Xúquer; cal determinar les aportacions hídriques que ha de rebre; cal tenir en compte les conseqüències del canvi climàtic; el compliment de la

directiva Marc de l'Aigua; el descens continu del cabal del riu Xúquer; i l'anul·lació del transvasament de l'Ebre.

Camps assaja d'assegurar el seu liderat i el del bloc econòmic que dóna suport al PP de la Comunitat Valenciana, davant Zaplana, abans el seu aliat i ara enemic polític, alhora que implora el direcció estatal del PP que no s'obliden de lluitar pel Pla Hidrològic, és a dir, pel transvasament de les aigües de l'Ebre, que serviria per regar els camps de golf que sorgiran per tot arreu, com ara el previst a la partida de les Covaltelles (l'Horta Sud), de la qual són majoritàriament propietaris la família Gómez-Acebo, emparentats de prop amb la família reial.

Hi ha, doncs, una pugna entre diferents fraccions de la burgesia dominant: la burgesia depredadora veu la seva hegemonia discutida pels sectors més previsors de la burgesia que tenen una visió més dosificada de l'explotació de l'economia i de l'entorn i que voldrien posar un fre a l'especulació més descarada i a la destrucció incontrolada del territori. Aquesta tensió s'ha reproduït al si del PP, partit que es manté al poder regional en gran part gràcies a l'explotació a fons de l'alienació ideològica de capes importants de la població generada al llarg dels segles XIX i XX entorn de la ideologia agrarista tradicional i al seguit de victòries i derrotes de les lluites de la classe treballadora, l'atomització, renúncies i traïcions de gran part de l'esquerra (en gran part espanyolista) i la poca articulació de l'esquerra revolucionària

L'esgotament del turisme de sol i platja i el fet que ja no hi queda un pam de costa per urbanitzar han fet girar la vista cap a l'interior a la recerca de nous espais on construir. Tant se val que siga terra de conreu, boscos o barrancs, ja que el que importa és continuar amb l'especulació del totxo, l'aigua i el ciment. Ara i ací no trobem cap diferència en l'actuació dels diferents partits que manen als ajuntaments: PP, PSOE, EU o el Bloc, sempre troben justificacions locals (o pecuniàries) per continuar legalitzant el desgavell. En aquest context, les mobilitzacions contra l'especulació urbanística (per exemple, a la Marina o a la Safor) estan prenent força.

La Copa d'Amèrica ens agreuja un altre problema: l'especulació i l'augment exorbitant del preu del sòl i dels habitatges en general, que continua creixent de forma espectacular i hi fa gairebé impossible l'accés als que cerquen on viure. Hi ha més de 250.000 mil habitatges buits, però el seu lloguer o preu de compra no està a l'abast ni del jovent, ni de les classes més desfavorides, entre les quals es troben els i les immigrants, que s'ajunten en nombre de tantes famílies com cambres hi ha en un pis, pel qual paguen un lloguer d'uns 500 euros.

Una menció especial mereixen els esdeveniments d'Elx. La indústria sabatera ha estat somoguda per les importacions de calçat xinès, cosa que ha creat una situació que no pel fet de ser previsible prevista ha estat millor atesa. Els conflictes laborals a les fabriques d'Elx ha "unit" els interessos empresarials i treballadors/es autòctons/es contra els "invasors" xinesos, malgrat que és ben sabut que l'economia submergida ha donat bons rendiments econòmics als empresaris i ocupació de molt baixa qualitat a un bon nombre de persones, la qual cosa ha generat el subsegüent frau als treballadors i treballadores i a la Seguretat Social.

Aquest conflicte d'interessos, que podria solucionar si es prenguessen mesures com protegir el sector, ha desembocat en un conflicte racista i xenòfob, en què s'han atacat les persones i els seus béns, amb la sorpresa dels tibis sindicats, els quals s'han vist desbordat pels fets i han perdut el control de la situació.

Tot i això, aquest conflicte ha estat reconduït per el MUP (Moviment per a la Unitat del Poble) i la gent més conscienciada que es planteja "l'objectiu d'apartar els elements

manipuladors de la ultradreta i de l'empresarial que van actuar abans de les protestes obreres i populars, per una banda; i per l'altra, explicar als treballadors i treballadores que els veritables culpables d'aquesta situació no són els "xinesos" sinó els empresaris i el capitalisme, que deslocalitzen la producció i sobreploten els seus treballadors i treballadores i unes administracions que no fan res per evitar-ho".

A més a més, cal no oblidar la violència de gènere, que al País Valencià periòdicament provoca noves víctimes, amb la quasi total indiferència de la societat, a la qual contribueix la banalització que Canal 9 i d'altres mitjans fan del tema i que funciona com si d'una anestèsia es tractàs.

La configuració de les forces polítiques al País Valencià es caracteritza a hores d'ara per la presència dels partits oficials i tot un seguit d'organitzacions ciutadanes que van per davant d'aquests, massa capficats en els seus problemes interns. D'una banda, hi ha els partits estatals, PSOE i PP, i d'altra EU, ERC, BNV i els partits menuts sense representació municipal, com ara UV, ENV i l'Esquerra Independentista.

El PSOE (el PSPV ha desaparegut de l'escena) no acaba de trobar nous líders sòlids per substituir aquells "clàssics" que no podent exercir el continuisme anterior, ni representar les noves tendències, no es resignen a deixar pas a nous elements. Sembla que encara no haja sortit de la perplexitat que significà guanyar unes eleccions estatals i centra els seus objectius a desbancar el PP, i açò tampoc ho fa amb massa convenciment i arguments.

Cal remarcar que les polítiques econòmiques i socials de tots dos partits són semblants i que estan generant un absentisme majoritari a les convocatòries electorals, ja que els ciutadans hi han perdut ja la confiança i tant els dona carn com peix. De tots és sabut que l'atemptat del 11-M va ser la resposta a la participació de l'Estat espanyol a la guerra d'Iraq. El PP restà sord a les manifestacions espontànies i populars que es donaven per tot arreu i les infravalorà; per la seva banda, el PSOE, tot i que no va arribar a encapçalar-les, a la fi es troba amb el "regal" d'uns resultats electorals que de cap manera esperava.

La direcció del PP actual sembla que vol posar fi al Zaplanisme: Camps no s'ha conformat a ser un vailet de segona fila i a continuar sota la vampiresca capa especulativa de Zaplana, representant cadascú diferents sectors de l'empresariat.

D'EU, cal dir-ne que la seua política global de desacords (recordeu el pla Ibarretxe votat positivament a Euskadi i negativament al congrés), viu de renda d'una marca electoral que té una gran tradició. Algunes de les seues taifes estan presents en problemes socials; d'aquesta manera justifiquen el sou que els seus alliberats cobren i defensen les seues petites parcel·les de poder.

ERC sols parla del País Valencià en vespres electorals i després sembla que haja desaparegut de la geografia. Els seus militants al País Valencià en són conscients i el malestar és gran.

El BNV, immers des de fa temps en una greu crisi interna, continua la seva greu indefinició política. Afortunadament en la consulta europea es va definir al darrer moment pel NO, per tal de reconduir les discrepàncies internes existents.

Costa d'imaginar que ERC i BNV encapçalen la reforma de l'Estatut d'autonomia i, de moment, el silenci és total. Sembla que no hi a res a reformar i que es conformen amb la rebaixa de la barrera electoral del 5% al 3%. Per descomptat, no hi ha cap referència al dret d'autodeterminació.

L'Esquerra Independentista es troba molt fragmentada i és ara quan està configurant-se una nova força unificadora, la CUP, malgrat haver obtinguts uns resultats testimonials al País Valencià en la primera presentació pública, les eleccions europees. Cal destacar, però, que la tasca feta a la campanya del parlament europeu i pel NO al referèndum sobre el tractat europeu han servit per consolidar les CUP de València, Elx, la Plana i fer sorgir embrions de noves CUP municipals al llarg del País Valencià.

Endavant i Maulets de l'Horta mostren una certa reticència i desconfiança a les CUP i a l'MDT. Per la seva banda, el PSAN es desmarca de postures unitàries sense manifestar-s'hi en contra i es manté a l'expectativa. De TiL no se'n sap de cap activitat i, per tant, no participa a les CUP. Enmig d'aquest desgavell i aquesta fragmentació, el nostre partit continua creixent malgrat que no en la proporció que tots volguérem i en la mesura que caldria per a l'activitat encetada.

Pel que fa a EV, després d'una crisi interna, ha quedat reduït a un grup de gent que ben bé no se sap cap a on dirigeix la seua política, però pel que diuen estan per l'Entesa com a pacte electoral amb IU i els Verds. Sota l'aixopluc de l'Associació Republicana Constantí Llombart, els dissidents d'aquest grup creuen haver trobat una "via" directa cap a la perspectiva d'una Federació de Repúbliques de Països de Llengua Catalana (¿?).

A nivell sindical, CCOO i UGT, convertits en oficines laborals al servei dels poders dominants, continuen amb una pràctica que defuig donar suport a les reivindicacions laborals i encara menys encapçalar-les. La CGT, que podria ser el sindicat "fort" més combatiu, tampoc omple eix buit: les divisions internes i, tal vegada, la pèrdua d'il·lusió són allò que cal destacar-hi. Pel que fa a l'Esquerra Independentista, la COS no acaba d'alçar el vol, mentre que els sindicats estudiantils CEPC i Alternativa Estel, van acomplint les seues tasques.

3.2 Illes

A les Illes, els sectors dominants encapçalats per la burgesia turística es troben en un procés de consolidació del seu domini ideològic i mediàtic i s'esforcen per reduir a la marginalitat política els reductes de l'esquerra nacional sorgida de la transició postfranquista.

La confrontació fonamental s'estableix entre el poderós grup de pressió del capitalisme turístic (amb interessos a les Illes i arreu del món) i els sectors populars articulats entorn de diferents lluites reivindicatives (lluites ecologistes: GOB –Grup Ornitològic Balear–, principalment; lluites lingüístiques i culturals: Joves de Mallorca per la Llengua, Plataforma per la Llengua d'Eivissa i Formentera, Obra Cultural Balear...; lluites sociolaborals: CGT, STEI, etc.; lluites ideològico-socials com la recuperació de la memòria històrica...).

La representació ideològica i política d'aquesta confrontació no és unívoca. La burgesia es troba sobretot representada ideològicament pel *lobby* mediàtic que controla tots els mitjans de comunicació i es mou dins el bipartidisme essencial PP-PSOE, parella que controla els negocis especulatius. L'esquerra espanyola PSOE, EUI es fonamenta, sota formes lleument menys agressives que el PP, en les mateixes tesis fonamentals.

La resistència local a l'especulació és representada fins avui per l'esquerra nacional representada per un bon nombre de nuclis locals del PSM i també en part per votants d'ERC i algun nucli de l'Esquerra Independentista. Aquesta resistència local és

combatuda sistemàticament per la burgesia turística, sobretot a través del domini absolut dels mitjans de comunicació.

El panorama polític és complicat també pel fet que la representativitat de la lluita identitària està fortament marcada per ideologies d'orientació dretana com el conservadorisme d'Unió Mallorquina o el radicalisme essencialista del Lobby per la Independència.

Aquest panorama complex reclama una acció política nova capaç de trencar l'estancament de les dinàmiques existents, cosa que vol dir, d'una manera concreta i immediata, el reforçament d'una Esquerra Independentista polititzada i amb capacitat de lluita ideològica.

3.3 Catalunya Nord

Podem resumir la situació a la Catalunya Nord a partir de considerar la confrontació socioeconòmica fonamental que té lloc entre, d'una banda, el poder capitalista francès que s'expressa directament a través dels organismes administratius, polítics i mediàtics estatals i també a través de les estructures subordinades d'àmbit local (regional, departamental, cantonal, municipal); i d'altra banda, diferents expressions de lluita social (sindicats, partits d'esquerra més radicals, etc.), ecologista (plataformes reivindicatives concretes) o de reivindicacions culturals i identitàries (partits regionalistes i col·lectius de caràcter nacional de Països Catalans o independentista; i associacions àmplies d'escolarització catalana o de dinamització cultural en general).

Des del punt de vista global es tracta d'un esquema de tipus colonial en què la política és dirigida des de les forces socioeconòmiques i polítiques de centres de poder, sempre externs i aliens al país, i en què la ideologia dominant es genera també fora del país, on les forces polítiques són, en general, simples apèndixs del poder dominant extern.

És possible de destacar cinc elements nous principals que introdueixen possibilitats de canvi dins aquesta situació de base:

1. El desenvolupament d'un moviment reivindicatiu nou amb un important arrelament social i autònom des del punt de vista ideològic. Es tracta de la lluita contra la línia de Molt Alta Tensió, que agrupa sectors importants de la població que treballen, a més, conjuntament amb els grups ecologistes del sud de la frontera interestatal. Aquesta lluita es porta a terme per damunt dels partits existents que en alguns casos mantenen posicions ambigües (com ara ERC, que no té posicions clares al sud).

2. El desenvolupament d'un canvi important en la percepció del moviment nacional català al si de l'esquerra local. Es tracta d'un fenomen que s'ha anat desenvolupant al llarg de les lluites i reivindicacions populars des de fa més de deu anys i que s'ha accelerat en el decurs de les mobilitzacions pel NO al Tractat Interestatal europeu, que ha posat en contacte sectors de l'esquerra nacional catalana (particularment ERC) i sectors de l'esquerra estatalista. Les lluites conjuntes de l'esquerra nacional catalana i de sectors més radicals de l'esquerra estatalista han ajudat a modificar la percepció que aquests darrers sectors tenen de la lluita nacional catalana (considerada tradicionalment per aquests com un moviment de dreta). Aquest fet pot generar un marc ideològic més favorable a l'extensió social de la lluita d'alliberament nacional.

3. El desenvolupament de nuclis sociopolítics autònoms de la ideologia dominant, com són principalment l'experiència de dinamització cultural popular de l'organització "Aire Nou de Baó", nuclis d'estudiants de la CEPC, etc. Aquests fenòmens són importants perquè constitueixen marcs de desenvolupament de preses de posició polítiques més fortes i clarificades en el futur.

4. La crisi del model francès d'integració social, posada en evidència en els conflictes recents de Perpinyà, mostra de la degradació social de sectors importants de la població i també de la manca de viabilitat del model polític francès d'integració a partir dels drets civils i la despersonalització cultural.

5. La presència institucional del govern de la Catalunya estricta a Catalunya Nord per mitjà de la Casa de Catalunya a Perpinyà. Malgrat les possibilitats d'aquest instrument a la Catalunya Nord, fins ara aquesta institució ha tendit a donar suport a les organitzacions que tenien menys clares les posicions nacionals. El grau d'aprofitament ha estat, doncs, limitat a causa de les contradiccions del Tripartit governant de la Catalunya estricta.

3.4 Catalunya

En aquesta àrea l'hegemonia indiscutible correspon a un equilibri força estable entre els diferents sectors de la burgesia, un equilibri que permet un cert dinamisme de l'economia productiva, en connivència amb els sectors especulatius, que operen sobretot a dos nivells: a través de la construcció a escala local (principalment per mitjà de les estructures municipals) i per mitjà de la cursa desenfrenada de promoció de les grans infraestructures de comunicacions. Sense arribar al nivell depredador de les Illes i del País Valencià, la burgesia especulativa de Catalunya actua amb una total llibertat de moviments i així fa veritat la dita segons la qual dels Països Catalans actuals són un "territori ideal per a la llibertat d'explotació i de destrucció".

El canvi més substancial té lloc a nivell ideològic. A Catalunya l'evolució popular de la consciència política independentista està començant a tenir efecte sobre sectors de la petita i mitjana burgesia que es distancien de les diferents formes de l'espanyolisme (incloent-hi l'espanyolisme autonomista dels grups sucursalistes) i assumeixen el que es pot anomenar un sobiranisme moderat.

Encara que això no comporti una plena adscripció dins l'estratègia independentista, el sobiranisme moderat és capaç de mobilitzacions importants (com les que organitza per exemple Òmnium Cultural), té els seus ideòlegs amb una certa influència mediàtica i s'està posicionant en aspectes rellevants, com ho mostra el rebuig al darrer Tractat Interestatal europeu; és a dir, es tracta d'un sector que cal tenir en compte a nivell de les hegemonies ideològiques i polítiques.

Des d'un punt de vista general, el sobiranisme moderat és vacil·lant en la seva pràctica, de manera que podem trobar-hi sectors integrats encara en partits sucursalistes (com CIU), i d'altres que fins i tot estan integrats en el regeneracionisme espanyol del PSOE a través de les aliances amb aquest partit (sectors pròxims a ERC i a IC o integrats en aquests partits). D'altres, finalment, es mantenen independents però igualment distants de la pràctica política independentista.

Les limitacions del sobiranisme moderat són fonamentalment:

- Una concepció estrictament parlamentària de la política.
- El regionalisme en la concepció de l'àmbit nacional.
- Una concepció socio-econòmica poc crítica envers el capitalisme i els seus efectes (d'explotació i opressió social, de destrucció ecològica, de subordinació dels interessos col·lectius, etc.).

Segons aquestes concepcions, la independència s'aconseguiria només per mitjà de la simple aplicació parlamentària de majories sobiranistes en cadascun dels territoris. Per tant, no hi ha cap referència a la funció crítica de les mobilitzacions ni cap projecte d'acumulació de forces fora del poder establert, ni cap concepció de tipus rupturista.

Pel que fa a l'anàlisi del conjunt de forces socials que es reparteixen el poder, podem dir que s'ha produït una evolució ideològica dels partits polítics i de les entitats

cíviques, que es manifesta per un desplaçament que ens obliga a *reformular el concepte de Bloc Sucursalista*, que havíem situat, durant les primeres dècades de la transició postfranquista, com el bloc ideològic enfrontat a l'avanç de l'independentisme en la pugna per les hegemonies socials. Es pot considerar que el Bloc Sucursalista ja no existeix com a tal, és a dir, com a conjunt de grups i partits cohesionats al voltant d'una ideologia sucursalista homogeneïtzadora.

Actualment podem considerar que s'està configurant una mena de *Magma Regeneracionista* catalano-espanyol que és el conjunt sociopolític dominant i contraposat a l'*Independentisme Rupturista*. Aquest Magma té actuacions i efectes semblants al Bloc Sucursalista en el sentit que intenta configurar el seu àmbit tot excloent-ne els elements considerats desestabilitzadors per al sistema de dominació (entre els quals hi ha l'independentisme rupturista, és a dir, l'Esquerra Independentista, l'ecologisme conseqüent i, de manera general, forces socialistes i antipatriarcal, etc.), tal com ho reflecteix el tractament de la premsa oficialista envers aquests sectors, que tendeixen a ser objecte de diferents mesures d'exclusió.

Però aquesta exclusió és més feble que en la fase de domini més clar del Bloc Sucursalista pel fet que la nova aliança de poder no pot formular una ideologia convincent contra l'independentisme rupturista; és per això que les seves formulacions són subjectives i al marge de la racionalitat (crítiques superficials de radicalisme, de marginalisme, de sectarisme, etc. sense poder entrar en continguts polítics seriosos).

Per tal d'entendre les contradiccions internes del Magma Regeneracionista catalano-espanyol podem dir que pren una forma bipolar, amb un pol "espanyolista-regionalista" encapçalat pels dirigents del PSOE-EU(IC) – sindicats oficials, etc. i un altre pol "sobiranista reformista" (de caràcter legalista i no-rupturista) encapçalat pels dirigents d'ERC, de les JERC, de les JNC, etc. Aquest Magma va, doncs, més enllà de la simple aliança del Tripartit a Catalunya o d'aliances semblants que s'han articulat a les Illes o que es puguin fer al País Valencià. Sembla que, d'acord principalment amb els interessos de les diferents classes i fraccions de classe, els diferents sectors polítics i socials que articulen una nova hegemonia es posicionen en aquest magma polaritzat, en el qual hi trobaríem (en una posició més indefinida al seu si) CDC, el BNV, i les directives d'entitats culturals com Òmnium Cultural, Acció Cultural del País Valencià, Obra Cultural Balear, etc. i els equips directius del conjunt de la premsa autodefinida com a democràtica: des d'*El Punt*, l'*Avui*, *El Temps*, a *El Periódico* i fins i tot el *Levante* i *El País*, que representa el sector més explícitament estatalista.

El "sobiranisme reformista" (no rupturista), a què hem fet referència més amunt, no té definida encara la seva pràctica política, puix que oscil·la entre "l'encaix còmode" dins Espanya i la proclama independentista abstracta o idealista. Sembla, però, que aquest pol s'està reforçant entorn d'una consciència democràtica nacional (sobiranisme, dret a l'autodeterminació, aspectes polítics que eren minoritaris en una època precedent). Com ja ho hem assenyalat abans, teoritza la consecució de la independència per mitjans simplement parlamentaris (sense ruptura, per tant) i tendeix a articular-se al voltant de símbols i de pràctiques específics i en part també excloents (estelada blava en oposició a l'estelada roja; tendència a un tractament discriminatori envers l'Esquerra Independentista de la premsa i a l'exclusió de l'independentisme rupturista dels àmbits anomenats unitaris, etc.).

Aquest "pol sobiranista" és, doncs, *inestable* perquè es fonamenta en una contradicció, entre la proclamació de la sobirania (que representa propiciar una ruptura amb el poder polític establert - espanyol, francès, europeu) i les ambicions de poder polític i de sinecures personals dels líders (que voldrien fer conciliar les proclames sobiranistes amb la regeneració de l'Estat espanyol i el respecte al marc polític establert, en general, garantidor del seu estatus).

El “pol sobiranista” tindrà, doncs, moltes dificultats per a impulsar i defensar de manera clara els actes de sobirania necessaris en el camí de la independència. Per això no es pot descartar que sigui definitivament desviat, seguint els interessos del tripartit del Catalunya cap al federalisme espanyol pur i dur.

Una altra característica que es pot deduir de l'hegemonia del Magma Regeneracionista és el fet que el PP comença a ésser desplaçat, a nivell polític en algunes zones, i a nivell social i ideològic, d'una manera més general, arreu del país. Cal pensar que fraccions importants de la burgesia espanyola i regionalista poden veure més favorables per als seus interessos i negocis, les posicions del PSOE i dels seus aliats regionalistes i europeus, pel fet que permeten de mantenir amb menys trasbalsos l'*statu quo*.

No podem oblidar, però, que el PP encara posseeix una influència important innegable, dins l'aparell de l'Estat espanyol i en capes àmplies de la població més alienada o corrupta. (Aquest fenomen és més marcat encara al si de la nació espanyola, en què la ideologia espanyolista és més arrelada i es vincula amb una concepció burocràtica i parasitària de l'Estat, heretada del franquisme. Aquesta influència ideològica es veu reforçada per la que exerceixen la jerarquia catòlica i determinats grups sectaris d'aquesta religió (Opus Dei, Legionarios de Cristo Rey, etc.), dels quals formen part polítics i polítiques que ocupen llocs destacats del poder polític estatal i regionalista. En un procés de retroalimentació mútua, sovint la cúpula eclesiàstica i aquests grups sectaris elaboren i difonen els discursos ultraconservadors, masclistes, lesbòfobs i homòfobs, etc., que al seu torn són recollits i defensats per la dreta espanyola i, en menor grau, una part de la regionalista.)

3.5 Algunes consideracions tàctiques

Aquest esquema d'anàlisi hauria de servir per a un tractament adequat de les prioritats organitzatives immediates i de les aliances i prioritats tàctiques. D'entrada, sembla que un dels elements tàctics principals fóra el trencament del Magma Regeneracionista esmentat, construint dinàmiques que desplacin el reformisme social i polític del regeneracionisme, i que tot afirmant la sobirania, preparin la Ruptura Independentista.

D'una manera general podem avançar que caldria, principalment:

- A) Reforçar la imatge simbòlica i política de l'Esquerra Independentista a nivell de masses (Identificació amb símbols i amb objectius polítics: estelada roja i reivindicacions populars, promoció més regular de signes identificadors, etc.). Reforçar, doncs, tant la propaganda com els continguts. A nivell organitzatiu, crear un referent polític unitari.
- B) Establir dinàmiques independentistes rupturistes...
 - Defensa de l'àmbit nacional (Federació d'organitzacions per la llengua, sindicalisme nacional i de classe, etc.).
 - Dinamització de les reivindicacions i lluites obreres i populars (sindicalisme, defensa del territori, la lluita contra l'especulació, lluita contra l'espoliació fiscal i en infraestructures i serveis, etc.).
 - Conformació de la Unitat Popular a nivell nacional més enllà de l'EI.
 - Enfrontament a l'Europa del Capital i dels Estats.
 - Reforçament de la Consciència Nacional: Crítica dels Estatuts i debat de les Bases Constitucionals, defensa del Dret a l'Autodeterminació (a través d'organismes com el FOCD, plataformes unitàries més dinàmiques, etc.).

- Proveir-se d'infraestructures en el camp de la informació i l'opinió: Centre de Recerca i Documentació Pau Vila, Col·lectius d'Opinió, etc. Aquest eix d'actuació pot servir d'emplaçament al conjunt de l'independentisme, oferint un programa d'accions adreçat a la "construcció de la independència" (*)

C) Fer una crítica despietada del regeneracionisme espanyolista i del capitalisme disfressat del PSOE i companyia.

Cal atreure a aquesta dinàmica les bases potencialment independentistes i rupturistes avui sotmeses, en bona part, a una influència important del sobiranisme reformista esmentat i de diferents fraccions del regeneracionisme. Aquesta influència s'hauria d'exercir per mitjà d'una tàctica que sàpiga combinar la crítica de les polítiques regeneracionistes, amb la implicació en dinàmiques independentistes de ruptura¹.

¹ Per a aquest concepte de "construcció de la independència" remetem al document presentat a la Jornada del 5 de març proppassat organitzada pel Congrés per la Sobirania dels Països Catalans: "La construcció de la independència als Països Catalans".

III. PONÈNCIA DE LLUITA POLÍTICA

Bloc A: Anàlisi crítica

1. Valoració política a partir dels objectius fixats en la VIII Assemblea Nacional

- 1.1 Pel que fa a la Construcció de la Unitat Popular
- 1.2 Pel que fa a l'Esquerra Independentista
- 1.3 Pel que fa a les tasques del Partit

2. Noves perspectives d'incidència política i social

- 2.1 De l'Autonomisme al Sobiranisme
- 2.2 L'Esquerra Independentista (EI), eix vertebrador de les lluites socials

Bloc B: Preparem la ruptura democràtica per la independència

1. Consideracions entorn de la preparació de la Ruptura Democràtica per la Independència arreu dels Països Catalans

2. La lluita ideològica, prioritat de l'Esquerra Independentista

- 2.1 Generar i difondre ideologia i propostes polítiques
- 2.2 Socialitzar un discurs de ruptura democràtica per la sobirania i la igualtat

3. Cal un referent polític de masses

- 3.1 Perspectiva política per a la xarxa social i les lluites populars
- 3.2 El desplegament de la lluita institucional

4. Construir una xarxa internacional solidària

- 4.1 Cooperació entre pobles en lluita.
- 4.2 Cap a una Internacional Comunista per al nou segle

5. Cap a una Assemblea Nacional dels Països Catalans

6. Enfortir el Partit, desplegar el moviment

Annex: El debat entorn dels estatuts d'autonomia

Bloc A: Anàlisi crítica

1. Valoració política a partir dels objectius fixats en la VIII Assemblea Nacional

El febrer de 2003, l'MDT traçava una línia d'actuació política a tres nivells. Tàcticament aprofundíem en el procés de construcció de la Unitat Popular, precisant-ne la definició

i les línies de treball prioritàries per desplegar-la. A nivell tàctic-estratègic i estratègic, plantejàvem d'una banda la necessitat d'una confluència ideològica i organitzativa al si de l'Esquerra Independentista (EI) i de l'altra la reorganització i el reforçament de l'MDT com a embrió del partit polític revolucionari amb les tasques que li pertoquen. Vegem com ha anat tot plegat.

1.1 Pel que fa a la construcció de la Unitat Popular

Les tres línies de treball plantejades en aquest sentit (reforçament d'un pol social transformador, unitat en la lluita reivindicativa i desplegament de la lluita municipal) mereixen valoracions diferents.

Pel que fa a la primera, cal admetre que l'articulació de tota una xarxa socio-política formada pel conjunt d'entitats i agrupacions populars de caràcter transformador amb el doble objectiu d'ampliar-ne la base i incidència social, tot dotant-se dels mecanismes i infraestructures econòmiques, mediàtiques, etc. necessàries per a combatre el pensament únic actualment hegemònic i donar sortida a les reivindicacions populars, avança a un ritme lent, poc constant i molt variat al llarg del territori.

Tot i que algunes viles, ciutats i comarques (coincidint en nombroses ocasions amb aquelles on la lluita política de les CUP o plataformes properes està més arrelada) sí que han vist significativament augmentat el nivell de cohesió i incidència del teixit social i s'ha avançat en el tema infraestructures, en d'altres llocs i, especialment, a nivell nacional, es manté una precarietat important tant pel que fa a les possibilitats reals d'actuació, com quant a la manca de projectes amb suficient perspectiva i capacitat d'anàlisi.

Es fa del tot necessària una actuació unitària de la militància de l'EI que permeti superar determinats vicis organitzatius i dotar els diferents col·lectius i lluites sectorials d'una perspectiva política a mitjà termini, donant més coherència a la praxi quotidiana i plantejant la necessitat d'avançar qualitativament en qüestions com la presència pública, la creació d'infraestructures, etc.

La unitat en la lluita reivindicativa de l'EI en els darrers anys ha patit un fort revés. Precisament en una conjuntura històrica que permet que, paulatinament, l'EI vagi guanyant terreny entre nombrosos sectors populars fins ara captius de "l'esquerra oficial" espanyola i catalana, la incapacitat política, l'esquerranisme i el sectarisme ens han abocat a una descoordinació i una baixesa de mires polítiques i socials que han esdevingut un obstacle fonamental per a l'assoliment d'aquest objectiu.

Pel que fa a la lluita municipal, pensem que cada dia més proper és l'objectiu de convertir les CUP en el referent polític unitari a nivell municipal del conjunt de l'EI i de tots aquells sectors de la classe treballadora i les classes populars conscients de la necessitat d'una transformació socialista de la nostra societat i de la instauració d'un nou marc polític que garanteixi els drets socials, la igualtat de la dona, la democràcia i les llibertats nacionals del nostre poble.

A banda de l'intens i rigorós treball en els diferents municipis i comarques que han anat consolidant el treball de les CUP, la seva projecció pública i la seva interacció amb les lluites populars, cal valorar com un encert i un element fonamental per al desplegament d'aquest front de lluita la campanya de les eleccions al parlament europeu de la primavera de 2004 i la del "No al tractat europeu" de l'hivern del 2005.

Aquestes campanyes han resultat claus per a l'extensió territorial del projecte CUP i per a iniciar la socialització, fora dels àmbits de l'independentisme organitzat, d'un referent polític nacional que cal anar omplint de continguts i que ha de permetre a l'Ei i al conjunt del moviment popular dotar-se d'una eina d'incidència política real, amb uns plantejaments clars de ruptura democràtica davant els estats ocupants.

1.2 Pel que fa a l'Esquerra Independentista.

El primer objectiu que plantejàvem en la línia d'aconseguir un més alt nivell de confluència ideològica i organitzativa era que el conjunt d'organitzacions que es reclamen de l'Ei (Maulets, Endavant, PSAN i MDT) apostessin pel projecte de les CUP. La cosa no ha acabat d'anar ben bé així. Mentre Maulets i MDT han abocat molts esforços en el desplegament d'aquest projecte i n'han fet una prioritat, d'altres organitzacions l'hi ha considerat.

Pel que fa a l'objectiu de construir un referent polític unitari de tota l'Ei, objectiu que consideràvem prioritari ja que, sense aquest referent, qualsevol treball a nivell social acaba sent capitalitzat per les forces reformistes i esdevenint estèril per a avançar sòlidament en el camí de la ruptura, val a dir que el poble, com sol passar, va pel davant de les organitzacions.

Malgrat els entrebancs abans esmentats, s'està socialitzant no només entre la major part de l'Ei organitzada, sinó també entre el que podríem anomenar l'independentisme sociològic i el progressisme sobiranista, la percepció de la CUP com a referent polític de l'Ei, sense que això hagués estat obertament plantejat per cap de les organitzacions que hi participem. Més endavant valorarem aquest procés i apuntarem algunes de les possibilitats més viables per a l'assoliment genèric d'aquest objectiu.

No han anat massa bé les coses pel que fa a l'impuls d'una línia de treball unitària en l'àmbit juvenil. Recordem que la nostra aposta era la del reforçament de Maulets com a organització unitària i referent de caràcter tàctic-estratègic i el desplegament tàctic d'una línia de treball conjunt amb experiències com les Assemblees de Joves cara a ampliar el radi d'acció a diferents sectors del jovent organitzat que no es situen estrictament dins l'àmbit de l'Ei.

La realitat ens ha mostrat que promoure la CAJEI com a organització contraposada a Maulets ha anat afeblint les possibilitats d'una acció política eficient. Les Assemblees de Joves tenen sentit quan s'emmarquen en un àmbit ampli d'Unitat Popular (nivell tàctic), a diferència de Maulets, que hauria de tenir un caràcter estratègic.

Una altra pràctica també contraproductiva és intentar construir un idíl·lic paradís revolucionari a base d'intentar satel·litzar determinats col·lectius sectorials.

Finalment, el nostre plantejament de dinamitzar un fòrum unitari de debat i formació política de caràcter estratègic en la perspectiva de dotar l'Ei d'una direcció política, tot i ser en teoria ben rebut per diferents sectors, no ha disposat del nivell de compromís ni dels efectius necessaris per arribar a consolidar-lo.

L'anàlisi de com ha anat evolucionant l'Ei els darrers dos anys i dels estils i formes de treball i compromís, ens hauria de fer potser replantejar la via per a la construcció d'aquesta direcció política, partint molt més del nivell de compromís militant i les capacitats d'anàlisi, reflexió i treball de les persones, més enllà de possibles acords de col·laboració entre col·lectius.

1.3 Pel que fa a les tasques del Partit

Comentàvem fa dos anys que la nostra feina prioritària hauria de ser la d'aconseguir obrir i desenvolupar el procés de relacions, intercanvis, debats i acords entre persones, organitzacions polítiques nacionals i altres sectors locals o sectorials políticament responsables que possibiliti treballar conjuntament en la construcció paulatina d'eines de direcció estratègica de l'Esquerra Independentista.

Aquesta feina ha anat donant fruits a un ritme més lent del que probablement esperàvem. Si bé és cert que ha augmentat el nombre de persones que, arreu del territori nacional, ha anat assumint tasques de direcció política en diferents àmbits unitaris de l'EI i que, en la majoria dels casos ho han fet en gran coincidència de plantejaments tàctics i estratègics, també ho és que l'experiència ens ha demostrat que aquest nombre no és encara suficient per garantir el correcte desplegament d'una línia política d'Unitat Popular amb una perspectiva clara.

Segurament per la manca de definició o per un error nostre de plantejament, no s'ha avançat prou en la concreció que hauria de prendre aquesta direcció política, en la seva visualització i la socialització per part del conjunt de l'EI d'aquesta prioritat. El desplegament de la lluita ideològica hauria d'ajudar a avançar en aquest sentit (vegeu apartat 2 del BLOC B).

Pel que fa a tasques més concretes, creiem que el nivell d'anàlisi i lluita ideològica de l'MDT ha estat prou a l'alçada de les circumstàncies, i que l'única mancança la trobaríem en el capítol de la difusió dels nostres plantejaments a través de *l'Estelada Roja*, que no hem sabut publicar amb continuïtat.

En l'apartat d'agitació, propaganda i projecció exterior, hem sabut fer bona la dita de "moltes idees per a poca gent", i fins i tot hem tingut un destacat encert en la difusió massiva de documents (sobre el posicionament davant el Tractat Interestatal europeu i sobre la Ruptura Democràtica) que han estat molt importants perquè l'EI fixés i assimilés determinats posicionaments polítics.

Pel que fa a l'agitació a nivell de masses, hi ha hagut una certa renúncia a la nostra presència pública en favor del projecte CUP, renúncia que, cal dir-ho, no ha estat imitada per altres sectors de l'EI.

Finalment, i en l'apartat més intern, tot i l'increment de militància i d'extensió territorial, encara no hem assolit el nivell òptim per garantir les tasques polítiques que ens pertoquen. Tampoc hem reeixit en un reforçament organitzatiu i infraestructural que ens permeti treballar en diferents fronts més enllà de les prioritats de cada moment.

2. Noves perspectives d'incidència política i social

A banda de l'evolució del nostre moviment polític, darrerament s'han anat fent evidents en la nostra societat dos fenòmens, dues possibilitats reals d'incidència política per a l'EI que cal analitzar:

2.1 De l'Autonomisme al Sobiranisme

Els darrers anys han evidenciat la crisi d'una concepció política basada en la renúncia sistemàtica i en la subordinació del nostre poble als dictats del capital i els estats ocupants. Assistim a la pèrdua constant i intensiva de credibilitat de l'autonomisme, expressió a casa nostra de la reforma transfranquista que va suposar la continuïtat de

les estructures de dominació espanyola i la renúncia a una ruptura democràtica que reconegués el nostre poble com a font de sobirania.

Paral·lelament, amplis sectors socials i intel·lectuals del nostre poble han anat assimilant la conquesta de la plena sobirania com a nou horitzó polític. Aquest sobiranisme és, però, encara un concepte difús i no està emmarcat en una estratègia política de ruptura; de moment, només és una expressió col·lectiva d'una voluntat política de reconeixement dels drets del nostre poble.

Tot i existir corrents legalistes que plantegen el camí de la sobirania en termes de “nova transició”, reduint l'acció política al parlamentarisme i sense plantejar-se la necessitat de construir eines i infraestructures per a un poder popular que permeti la ruptura democràtica (vegeu l'article “El sobiranisme legalista o el misteri de la truita sense ous” publicat al número 64 de *La Veu*), el cert és que l'aparició d'aquests mateixos corrents no és sinó una mostra de l'existència d'amplis sectors socials conscients de la necessitat de passar pàgina de la història i superar definitivament l'encotillament i l'esquarterament de la nostra nació que suposen l'estat autonòmic espanyol i la república jacobina francesa.

L'Esquerra Independentista es troba, doncs, d'una banda amb el camp preparat per a una extensió de la seva capacitat d'incidència política i, de l'altra, amb el repte de ser capaç tant de realitzar una tasca conscienciadora i de lluita ideològica per tal d'evitar que aquest sobiranisme incipient esdevingui un nou viatge al no-res, com de crear les estructures polítiques que permetin enquadrar nombrosos sectors del nostre poble en la lluita per l'autodeterminació i la independència.

2.2 L'Esquerra Independentista, eix vertebrador de les lluites socials

També els darrers anys han estat testimoni de l'ensorrament ideològic i la pèrdua de capacitat de mobilització social de l'esquerra reformista espanyola i el desprestigi progressiu de les seves diferents expressions, tant a nivell polític com sindical, veïnal, etc.

Els sindicats espanyols grocs, reduïts al paper de simples empreses de serveis generals, són incapaços de mobilitzar la classe treballadora davant les múltiples agressions que pateix en forma de tancaments d'empreses, desregulació social, precarietat laboral, etc. La seva absència en les diferents lluites socials i laborals que s'han esdevingut al llarg del nostre territori els darrers anys (sense oblidar que en alguns casos la seva pràctica política hi ha estat fins i tot contrària, com ara el seu *treball* a favor de l'actual Tractat Interestatal europeu) ha estat tan notòria com la incipient i progressiva capacitat d'autoorganització mostrada per diferents sectors socials.

En l'aspecte polític, les diferents expressions del reformisme no han estat capaces de donar resposta a les necessitats de certs sectors de les classes populars, especialment el jovent, que no va participar del frau de l'anomenada transició i que pateix les conseqüències d'aquesta política de renúncies en forma de retallada dels drets socials, empobriment cultural, etc. Bona mostra d'això és l'èxit de diferents candidatures populars i d'esquerres (amb presència de l'EI) que han anat apareixent i consolidant-se en zones obreres com el Vallès Occidental.

Tot plegat ens dibuixa un panorama on l'EI té de nou el repte i la possibilitat. La possibilitat de trencar el monopoli i el segrest polític al que durant anys, l'esquerra espanyola ha sotmès importants sectors de les classes populars. El repte és ser capaç d'una banda de saber canalitzar les lluites populars en una perspectiva de

ruptura política i transformació social, desempallegant-nos del llast ideològic i organitzatiu que suposa l'esquerranisme espanyol i de l'altra, de bastir una alternativa política estretament lligada al moviment popular, una eina d'intervenció política de masses més enllà de les importants experiències a nivell municipal.

Bloc B: Preparem la ruptura democràtica per la independència

Un cop exposats els condicionants principals amb què l'El es troba, passem a descriure les quatre línies de treball que creiem prioritàries en els propers anys pel tal de fer passos segurs cap a la ruptura democràtica, tot començant per un primer apartat de 3 consideracions generals.

1. Consideracions entorn de la preparació de la Ruptura Democràtica per la Independència arreu dels Països Catalans

Afegim algunes consideracions que poden ajudar a fer més comprensible el procés de Ruptura Democràtica Independentista.

Des d'un punt de vista general, cal partir de l'evidència que el procés de Ruptura Democràtica Independentista no tindrà lloc d'una manera homogènia arreu del país, pel fet que els nivells de consciència política hi són força diferenciats.

Malgrat aquestes diferències, cal partir del fonament polític que seria un error proposar una ruptura limitada a priori a les àrees geogràfiques que actualment es trobin en un nivell de consciència política més avançat, pel fet que és imprescindible que la mobilització abasti tot l'àmbit humà i geogràfic de la nació al llarg de tot el procés de la Ruptura Democràtica Independentista..

Des d'un altre punt de vista, convé evitar i superar l'error polític de reduir el procés a un aspecte simplement formal i parlamentari, formulat com la simple "consecució de majories sobiranistes al si de dels actuals àmbits autonòmics".

Tot superant els enfocaments regionalistes i simplement parlamentaristes, cal partir, doncs, de la consciència que la Ruptura Democràtica Independentista⁰ és un procés que es fonamenta en el reconeixement alhora de la *unitat* i *complexitat* del procés pel que fa al desplegament arreu dels Països Catalans.

Es tracta, en resum, d'un procés amb una característica doble:

I. D'una banda, és un procés d'acumulació de forces que ha de tenir lloc a nivell nacional, basat en l'increment de la coordinació de masses arreu dels Països Catalans i la creació d'infraestructures sòlides d'informació i de propaganda d'abast també nacional i autogestionades, és a dir, al marge del funcionament del sistema.

Per a l'acumulació de forces, és possible de precisar que cal sobretot començar a crear, abans de la independència, algunes estructures que siguin capaces de cobrir algunes funcions pròpies d'Estat, essencials per a la lluita independentista, especialment promovent aquells organismes i instruments que han de permetre la centralització de la informació i l'enfortiment de la propaganda política i de l'organització popular, de manera que s'aconsegueixi reforçar l'independentisme i bastir uns fonaments de les estructures del poder polític independent. La

preparació d'aquesta acumulació de forces és el que s'ha anomenat "la construcció de la Independència als Països Catalans" (v. a l'apartat de Conjuntura Nacional, el punt "Algunes consideracions tàctiques" sobre la preparació de la ruptura democràtica independentista). Així, hem de potenciar dins l'àmbit de la Unitat Popular la lluita sindical a nivell nacional i de forma autogestionada, que depengui només de les treballadores i els treballadors. També formes de funcionament alternatives al sistema capitalista, com ara ajuntaments amb democràcia participativa, llocs de producció gestionats pels mateixos/es treballadors/es, formes de descans i entreteniment populars, etc. És a dir, estructures de poder popular que preparen el camí cap al canvi social en el marc de la ruptura democràtica per la independència

II. D'altra banda, es tracta d'un procés que donarà lloc a graus diversos de consciència i d'organització que abocaran a situacions de ruptura que tindran lloc per zones determinades i amb formes diferents, però que haurà de contemplar la totalitat del territori.

Ja hem assenyalat que la previsió d'unes formes diferents de ruptura per zones no s'ha d'entendre com la reducció de la Ruptura Democràtica Independentista a una àrea concreta *a priori* sinó com la previsió de conjuntures rupturistes diversificades.

L'estudi de la realitat dels Països Catalans demana la consideració principalment de dues regions històriques més definides políticament, Catalunya i el País Valencià. Sobre l'eix format per aquestes dues àrees polítiques fonamentals és possible de considerar la incorporació a un d'aquests àmbits que hagi aconseguit fer-se independent d'unitats més petites, ja siguin illes, comarques o, fins i tot, municipis, sense perdre, però, en cap moment la perspectiva de la independència en tot el territori.

Cal preveure, doncs, l'aplicació del dret a l'autodeterminació d'una manera diversificada, és a dir, a partir d'aquestes dues àrees regionals més establertes i també en àmbits més reduïts que permetin l'adhesió de col·lectius menors a un primer àmbit ja independent, prou extens.

El procés d'avanç cap a la Independència es prepararà, doncs, arreu del país però assolirà la Ruptura en algun punt concret. L'MDT treballarà, no obstant això, per reforçar les regions més febles.

Els passos previs hauran estat en cada punt concret els que exposem tot seguit, i que són conseqüència del treball d'acumulació de forces en organització i en conscienciació que s'haurà aconseguit en cada lloc. En resum, els passos previs previsibles són:

- 1) La consecució d'un nivell d'organització important en diferents àmbits socials i culturals, especialment de les organitzacions de masses de l'esquerra nacional.
- 2) Aquest nivell d'organització hauria de tenir un referent comú en la futura Unitat Popular, de manera que aconseguís integrar-hi les lluites sectorials en la lluita per la independència. Això permetria donar una continuïtat a les lluites i alhora el creixement de la Unitat Popular, en un procés d'alimentació recíproca. No hem de perdre de vista en cap moment la integració al moviment d'alliberament nacional de la gent que es mobilitza per una lluita parcial i cal prestar una atenció especial a les novingudes i els novinguts.
- 3) L'extensió social considerable de la consciència política contra l'ocupació estatal i a favor del reconeixement i de l'exercici del dret a l'autodeterminació.

- 4) El desenvolupament de condicions socials i polítiques adequades per a l'exercici d'una consulta popular decisòria sense coaccions jurídic-polític-militars i/o ideològiques damunt de la població implicada.

La Ruptura Democràtica per la Independència no és, doncs, altra cosa que el resultat de la creació de les condicions (objectives i subjectives) necessàries perquè una decisió pugui ser exercida (és a dir, acordada i gestionada) amb les garanties democràtiques plenes; això vol dir fer efectiu, a la pràctica política, el dret d'autodeterminació.

2. La lluita ideològica, prioritat de l'Esquerra Independentista

Com ja hem comentat abans, la lluita i el debat ideològic esdevindran fonamentals si volem canalitzar adequadament la puixança del sentiment sobiranista i l'augment de la consciència de classe en el camí de la transformació social i política. Aquesta lluita ideològica es duu a terme en dos fronts:

2.1 Generar i difondre ideologia i propostes polítiques

Des de la seva refundació el 1998, l'MDT ha tingut clara la necessitat d'actuar com a agent dinamitzador de la lluita ideològica i de propostes polítiques adequades per a l'avenç de l'Esquerra Independentista i el moviment popular. Entenem en aquest sentit que la tasca realitzada a través de *La Veu*, *l'Estelada Roja* i les publicacions temàtiques ha estat molt important per a la renovació del nostre moviment i que han de veure's intensificades i millorades.

És per això que considerem prioritari tant mantenir i diversificar el nivell d'elaboració teòrica del Partit, emetent opinió i posant damunt la taula propostes que ajudin a l'adequació estratègica i tàctica del moviment independentista a les necessitats i possibilitats reals d'actuació, com millorar-ne la difusió, a partir de l'edició regular de *l'Estelada Roja* i dels quaderns de formació temàtics.

Però cal que el conjunt de l'EI i no només l'MDT sigui partícip d'aquest procés de debat i elaboració. Per això continuarem apostant pel *Fòrum Manuel González i Alba* com una entitat que, amb la participació de persones de diferents sensibilitats dins l'àmbit de l'EI, dinamitzi el debat polític i la formació de la militància independentista, en col·laboració amb les àrees de formació pròpies de les diferents organitzacions nacionals o sectorials (Maulets, CUP, CEPC-Alternativa Estel, Alerta Solidària...)

2.2 Socialitzar un discurs de ruptura democràtica per la sobirania i la igualtat

En una altre nivell, que podríem anomenar "de masses", la lluita ideològica passa per intentar assolir l'hegemonia social d'uns posicionaments polítics favorables a la ruptura amb els estats ocupants i en defensa d'una societat igualitària en una nació sobirana. Tant important és ser capaços de generar ideologia, com de saber-la difondre entre el conjunt de la població.

Partint de la manca real de possibilitats de dotar el nostre moviment d'uns mitjans de comunicació de masses capaços de competir amb els controlats per l'Estat i el capital, cal que veiem quines són les maneres com podem fer arribar el nostre discurs a cercles que sobrepassin la pròpia militància i simpatitzants.

En aquest sentit considerem prioritària la tasca que es planteja el col·lectiu *Mata de Jonc-Països Catalans* d'agrupar persones del món de la cultura i la comunicació per

poder incidir a diferents nivells i donar resposta a la gran ofensiva ideològica maragalliana de renúncia a la construcció nacional en favor de l'Espanya amable.

És també fonamental vetllar per la qualitat política de les publicacions dels diferents col·lectius socials i la seva correcta difusió. Cal garantir un coixí social que, no només respongui en termes d'activisme puntual o constant, sinó que sigui capaç de debatre, argumentar, de generar i de difondre opinió entre les persones no organitzades.

3. Cal un referent polític de masses

En l'actual conjuntura d'oportunitats i reptes que abans hem definit, l'Esquerra Independentista no podrà estar a l'alçada de les seves responsabilitats històriques si no es dota, a curt termini, d'un referent polític de masses.

3.1 Perspectiva política per a la xarxa social i les lluites populars

Reforçar els moviments socials i les lluites populars només té sentit en la mesura que reforcem, o més ben dit, construïm un moviment polític. De la mateixa manera que centrar-se en l'activitat institucional, sense una praxi de masses resulta estèril i ens condueix directament al reformisme, pretendre **desplegar moviments socials, sense una orientació tàctica i un referent polític és el millor favor que podem continuar fent a les forces reformistes i la pitjor traïció a les aspiracions de ruptura del nostre poble.**

Des d'una òptica marxista, un moviment social només té sentit com a manifestació sectorial, si es vol lateral, de la lluita de classes en un àmbit determinat i, per tant, amb una orientació política clarament definida.

Quan renunciem a assumir un paper de direcció política en un moviment social l'estem condemnant a una de les següents opcions: o a la més trista de les marginalitats o al més estèril dels folklorismes, ja que sempre hi haurà un reformista disposat a fer la feina per nosaltres i endur-se el gat a l'aigua. En tots dos casos, el resultat per al moviment polític és desastrós, ja que novament aboquem esforços en una tasca de la qual no traurem cap fruit, a banda potser d'un cert descrèdit i desencís.

Cal també tenir en compte que els moviments socials, llevat de comptadíssimes excepcions, ni són, ni representen el conjunt (ni tan sols la majoria) del poble treballador. A banda dels moviments contra la guerra, cap ni un d'aquests tan sovint venerats moviments ha arribat mai a tenir una esfera d'incidència gaire més enllà de les persones més compromeses, a causa, precisament, de la seva manca de perspectiva política i social, que molt sovint els ha reduït al paper de *lobbies*, d'aparença ara messiànica, ara radical, i de bondat massa vegades qüestionable.

La nostra implicació en els moviments socials no pot ser ni neutra ni submissa. Cal entendre els moviments com a concrecions del procés de lluita, amb uns objectius clarament definits a curt i mitjà termini, amb una orientació ideològica consistent i amb una visió clara de desplegament d'una línia política d'Unitat Popular que, per assentar-se sobre una base sòlida, reclama amb urgència un element de referencialitat que permeti i faciliti a importants sectors del nostre poble la seva identificació política i que comporti, a més, un procés d'alimentació recíproca, en el sentit explicat adés (vegeu bloc B, apartat 1, punt 2), pàg. 21).

En resum, l'Esquerra Independentista només té sentit com a moviment polític de ruptura i, més en concret, un horitzó de ruptura tan sols serà possible amb un

moviment polític estructurat, és a dir, amb una direcció estratègica clarificada, amb un referent en la lluita institucional que actuï d'acord amb una línia d'acció de masses articulada amb un teixit socio-polític de caràcter nacional i popular i amb unes eines de coordinació mútuament profitoses amb altres moviments d'alliberament.

3.2 El desplegament de la lluita institucional

Amb totes les possibles mancances i limitacions geogràfiques, la lluita municipal ha estat, sens dubte, un dels fronts en què l'Esquerra Independentista més ha reeixit. La multiplicació de CUPs al llarg del nostre territori i el rigor i seriositat del seu treball han permès anar obrint una escletxa i visualitzar l'EI com a agent polític real, més enllà de la lluita purament sectorial o reivindicativa.

Per això, la consolidació, com diuen els seus estatuts, de la CUP com a *organització d'abast nacional dels Països Catalans, que articula la lluita de l'Esquerra Independentista en l'àmbit local, que agrupa els sectors més conscients, i que impulsa les mobilitzacions socials i lluita dins de les institucions*, ha de ser una prioritat política per al conjunt del moviment.

El mateix treball de les CUP a nivell local i comarcal, però també les dinàmiques polítiques generals, ens han demostrat que, sense renunciar al municipalisme, sinó més aviat per evitar-ne l'esterilitat, les CUP han de treballar amb una amplada de mires que les permeti abastar sense complexos el marc nacional, tot definint les seves polítiques no només a partir de l'anàlisi de l'entorn més immediat, sinó també de la necessitat d'articular una resposta global a les grans tendències socials i polítiques, de construir una alternativa política independentista i d'esquerres.

A nivell local, les CUP són ja en molts casos un referent de ruptura, un paraigua on l'EI pot, a través de les seves propostes polítiques a nivell municipal, aglutinar un nombre important de persones disposades a treballar, des de llocs molt diferents, per la independència i el socialisme.

D'altra banda, i com ja hem comentat en el Bloc A, el projecte de les CUP ja ha anat prenent, sense haver estat teoritzat per ningú, un caràcter referencial més enllà dels àmbits estrictament municipals. Això concorda perfectament amb l'anàlisi, actualment compartida per la immensa majoria de moviments d'alliberament, que és impossible adquirir referencialitat política a nivell de masses sense ser presents en la lluita institucional.

Tenim l'eina i les condicions, la necessitat i l'oportunitat. Tan sols cal la cautela, la responsabilitat i la voluntat política d'anar fent els passos necessaris per acabar el procés i dotar-nos d'aquest element ineludible per al moviment independentista.

Aclarim, però, algunes coses:

-No serà la fi de l'EI si, finalment, les CUP es veuen relegades a un paper localista. Caldrà aleshores que la referencialitat nacional a nivell de masses pugui ésser coberta per altres propostes que puguin anar apareixent. Sens dubte, aquest supòsit significaria una pèrdua important de temps i de recursos humans, però no seria ni el primer, ni el darrer contratemps que ha patit el nostre moviment per culpa de la seva pròpia incapacitat política.

-No estem propugnant alegrement la transformació de la CUP en una organització nacional més (ni de bon tros en "LA" organització nacional). Senzillament afirmem que

- a) Cal dotar la lluita de les CUP d'una perspectiva nacional, però partint sempre del treball fet i reeixit, és a dir, de la seva capacitat d'intervenció política de base municipal i comarcal i de la seva simbiosi amb les lluites populars.
- b) Creiem que, necessàriament, aquesta acció política continuarà implicant elements de referencialitat, que poden esdevenir "de masses" en la mesura que permetin la identificació de nombroses persones amb aquest projecte polític.
- c) Cal afavorir un reforçament organitzatiu de la CUP que li permeti estar en condicions de donar resposta tant a les exigències de la lluita política que, vulguem o no, sobrepassen l'àmbit municipal, com a les necessitats d'esdevenir referent polític per a l'Ei, d'esdevenir l'eina que permeti donar una projecció política al conjunt de lluites sectorials i populars que l'Ei dinamitza.

Pel que fa a l'obertura de fronts de lluita institucional diferents del municipal, pensem que cal abordar el tema sense eufòries ni complexos, sense apriorismes ni plantejaments maximalistes. Tenint en compte les condicions objectives i subjectives del moviment, caldrà analitzar en cada moment l'oportunitat o no de participar en les conteses electorals en termes, no pas del nombre de vots que s'esperin obtenir, sinó de les possibilitats reals d'augment de la incidència política i del reforçament del projecte polític que pugui suposar aquesta participació.

Tot i això, la nostra anàlisi actual seria que, si bé les condicions objectives del moment social i polític fan imprescindible la nostra participació en el debat polític aprofitant també les conteses electorals (com ja s'ha fet a les Europees amb un èxit organitzatiu important i com es podria plantejar també a les autonòmiques del 2007), les condicions subjectives (aquelles que fan referència a la situació interna del moviment) probablement no donin per estar a l'alçada de les circumstàncies, donada la manca d'efectius reals i d'una implicació suficient per embarcar-se en aquest nou front, que necessita d'uns recursos (humans i materials) superiors al de les eleccions europees.

En tot cas, el que és realment ineludible és intensificar el treball de reforçament organitzatiu, extensió territorial i capacitat política del projecte CUP, en favor de la seva consolidació com a referent de ruptura per a amplis sectors del nostre poble. En aquest sentit, ha de tendir a enquadrar-hi la seva militància.

4. Construir una xarxa internacional solidària

Diu una consigna ecologista: pensa globalment i actua localment. És a dir, posa pedaços en el teu poble a les destrosses que jo faig fent negoci arreu del planeta; defensa el teu hort, però no pas l'agricultura, defensa el teu parc, però no qüestionis el model de desenvolupament...; adona't si vols de l'explotació capitalista a escala mundial, però resigna't a lluitar per la teva simple supervivència.

Cal també ser ben conscients que, tal com ens han demostrat el procés de construcció de l'Europa del Capital i les agressions socials, ecològiques, polítiques i culturals que se'n deriven, no podem aspirar a una alternativa en termes locals a l'imperialisme capitalista. Caldrà, doncs, dotar-se d'un front de lluita internacionalista i reforçar-lo.

4.1 Cooperació entre pobles en lluita

Com ja comentàvem en anteriors assemblees, una resposta adient a les agressions produïdes per la mundialització capitalista i la construcció d'un pol europeu dins l'imperi sota els designis del liberalisme econòmic i l'estatalisme polític, requereix de l'articulació d'una sèrie de xarxes internacionals de cooperació entre pobles a diferents nivells:

-Desenvolupar una Xarxa Europea en defensa del Dret d'Autodeterminació, que hauria d'estar formada per moviments de base, organitzacions i intel·lectuals en defensa d'aquest dret democràtic de les nacions sense Estat de la UE (Països Catalans, Euskal Herria, Galiza, Occitània, Escòcia, Gal·les...) i hauria de tenir com a objectiu fonamental la promoció d'iniciatives coordinades en defensa dels drets polítics, lingüístics i culturals dels pobles, des de les indústries culturals fins a les iniciatives legislatives populars i l'agitació de masses. Aquesta Xarxa hauria de cercar aliats tant a les nacions sense Estat com a les nacions amb Estat.

-Promoure una xarxa sindical de classe i de combat a escala euromediterrània, aglutinadora de persones i col·lectius compromesos amb el sindicalisme de combat i de resistència, capaç de dinamitzar la lluita de classes en una perspectiva àmplia de rebuig a les agressions (tancaments, desregulacions, precarització, retallades socials), de denúncia de les seves arrels i de defensa d'una alternativa política i social global (Europa de les treballadores i treballadors).

-Desenvolupar una Xarxa Mediterrània per al Desenvolupament, la Cooperació i la Pau, integrada per persones, associacions i col·lectius de totes les ribes, amb la finalitat de promoure l'espai euromediterrani com una àrea de relacions econòmiques i polítiques basades en el benestar comú, la cooperació, el desenvolupament a escala humana, el rebuig a la guerra i a l'imperialisme i la defensa de formes de democràcia participativa com a forma de gestió col·lectiva dels afers públics.

4.2 Cap a una Internacional Comunista per al segle XXI

A hores d'ara ja ningú amb dos dits de front confia que el moviment "altermundista" pugui esdevenir, per si mateix, una alternativa real a l'Imperi i al capital.

Si bé aquest conglomerat de socialdemòcrates honestos que aspiren a l'enèsima reforma humanitària del sistema d'explotació, d'arribistes del trotskisme que assagen de nou les velles tàctiques entristes alhora que menyspreen als moviments d'alliberament nacional, i d'anarquistes i altres altruistes benestants que practiquen el turisme revolucionari mentre descuiden la construcció d'alternatives polítiques reals en els seus propis pobles, s'ha revelat prou útil com a moviment de denúncia i de desvetllament de consciències, no pot, de cap manera, evolucionar cap a un veritable moviment polític de ruptura sense una sèrie d'elements fonamentals com, entre d'altres:

-Una fortalesa ideològica fruit d'unes anàlisis materialistes de la realitat i de l'assimilació desacomplexada de la lluita de classes i per l'alliberament de gènere com a mecanisme constant de transformació social. Aquesta fortalesa hauria de permetre l'elaboració i socialització de línies d'intervenció política i social que suposessin avenços veritables en el camí de la transformació de l'ordre social.

-Una assimilació dels moviments d'alliberament nacional i de gènere com a concrecions, en un territori i en un marc nacional determinats de la lluita de classes

i de la lluita contra l'imperi, conferint-los el caràcter estratègic que realment posseeixen.

-Una voluntat d'avançar en formes d'organització popular (socials i polítiques) que superin desacomplexadament els marges del reformisme i de la testimonialitat i preparin el terreny per a una veritable i constant acció de masses en cada poble i nació.

-Un suport incondicional i formes de cooperació amb les experiències revolucionàries i als governs que tinguin com a prioritat la transformació social i la resistència a l'imperi i al capital (Cuba, Veneçuela, Evo Morales a Bolívia...)

Per tot això considerem indispensable avançar cap a una Internacional Comunista. Aquesta eina estratègica, integrada per les organitzacions marxistes de diferents pobles i nacions que assumeixin un programa comú de ruptura política i transformació estructural de la societat, ha de defensar sense complexos el caràcter social de l'activitat econòmica, l'alliberament de gènere, els drets dels pobles a la seva lliure determinació, la diversitat lingüística i cultural i la mundialització de l'avanç científic i social, tant davant les formes més descarades del liberalisme i l'imperialisme com de les ideologies obscurantistes i retrògrades, que no són res més que l'altra cara de la mateixa moneda.

5. Cap a una Assemblea Nacional dels Països Catalans

Cal preparar les condicions per al llançament, després del 2007, de l'Assemblea Nacional dels Països Catalans, com a eina creació d'una Assemblea Nacional dels Països Catalans, que, com a eina de representativitat popular, serveixi d'estímul per a la dinamització d'iniciatives a nivell cultural, municipal, sindical, social i polític que configuren un poble en lluita per la seva emancipació.

6. Enfortir el Partit, desplegar el moviment

Garantir la correcta realització de les tasques necessàries per al desenvolupament del moviment d'alliberament és el paper fonamental de tot partit revolucionari. Com ja avançàvem en la darrera Assemblea Nacional, l'MDT, embrió encara del Partit de la Revolució Socialista Catalana, no estava (ni està) en disposició d'assumir tot sol aquesta responsabilitat en les seves condicions actuals.

L'increment de militància, tot i que significatiu qualitativament i quantitativa, encara no és suficient per garantir l'acompliment dels objectius prioritaris que ens hem marcat per als propers anys. Així doncs, caldrà continuar incorporant persones a les tasques del Partit sota els criteris que ja apuntàvem fa dos anys, però amb algunes consideracions:

-Territorialitat: és imprescindible augmentar la nostra presència dinamitzadora en comarques on les possibilitats de creixement polític de l'Ei no han trobat una resposta adequada per part de l'independentisme organitzat, especialment a les Illes, la Catalunya Nord i la Franja de Ponent.

-Formació i enquadrament: cal continuar garantint una militància formada i capaç d'enquadrar-se i dinamitzar les diferents organitzacions i col·lectius de lluita social, cultural, institucional, etc.

-Compromís personal: si fa dos anys encara confiàvem en possibles processos de confluència entre sectors organitzats per al reforçament d'una direcció estratègica, l'experiència ens ha demostrat que cal prioritzar la via del compromís personal de dones i homes que, independentment del seu actual o anterior enquadrament polític, demostrin la seva vàlua amb la seva acció quotidiana i la seva capacitat d'anàlisi.

Finalment, cal comentar que l'assimilació de les nostres tasques suposa també una reestructuració organitzativa basada en les prioritats, l'eficiència, la facilitació del debat polític i el traspàs d'informació i l'adopció de mecanismes de regeneració i renovació de l'aparell polític i organitzatiu.

Annex: El debat entorn dels estatuts d'autonomia

Davant els debats per la modificació dels Estatuts d'Autonomia convé que l'Esquerra Independentista no s'entregui en la casuística estèril sobre la consideració de detalls entorn de les competències autonòmiques o sobre la simple valoració economicista centrada en l'objectiu de rebre "més diners" (sense voler posar fi a l'exacció econòmica), aspectes que són dominants en els discursos i les discussions actuals dels partits del sistema polític vigent.

Cal fer un esforç per a elevar el nivell polític del debat, partint d'unes propostes basades en la defensa dels drets col·lectius i el rebuig a qualsevol forma d'opressió i d'espoliació, tot avançant en la definició dels continguts de la Ruptura Democràtica per la Independència

Cal, doncs, portar el debat vers la defensa d'uns punts com els següents:

1. La defensa explícita i en tots els territoris de la nació catalana del dret a l'autodeterminació com a punt democràtic mínim de partida per a la defensa dels drets col·lectius.
2. El reconeixement dels Països Catalans com a marc nacional i lingüístico-cultural de referència i el desenvolupament d'una organització administrativa de base comarcal que faciliti les relacions econòmiques i culturals i permeti una gestió cultural pensada i coordinada en funció del conjunt de l'àrea lingüística i cultural dels Països Catalans.
3. La supressió de qualsevol mena d'espoliació fiscal i l'establiment de mecanismes de control democràtic de l'activitat econòmica, entenent-la com un afer públic que té per objectiu el benestar del conjunt de la població, tot promovent la igualtat social i la defensa de l'entorn.
4. L'oficialitat plena de la llengua catalana arreu dels Països Catalans i la instauració progressiva de l'oficialitat única a les comarques de l'àrea lingüística catalana.
5. La instauració d'un sistema democràtic representatiu i republicà que es fonamenti en la dissolució de la monarquia (dins el territori sotmès a l'Estat espanyol), el desballestament de l'aparell d'ocupació dels estats (aparells judicial, policial-militar, administratiu) i el desplegament d'una administració pública nacional, democràtica i sotmesa al control popular.

6. La representació directa de poble català en els organismes internacionals en què decideixi ser present.

Aquest discurs, adreçat a propagar la Ruptura Democràtica per la Independència, ens hauria de permetre de formular unes **exigències de mínims** en cas que hi hagi una consulta popular, perquè l'Estatut (cada Estatut) hauria de ser un pas segur que permeti avançar cap a la llibertat col·lectiva i la fi de l'espoliació d'una manera sòlida. Així doncs, perquè un Estatut es pugui convertir en aquest pas positiu cap a la llibertat nacional, hauria de recollir:

a) La defensa explícita, i en tot el territori nacional, del dret a l'autodeterminació.

(Es tracta de la defensa dels drets democràtics col·lectius sense els quals no es pot dir que s'ha superat la submissió política antidemocràtica. El dret hauria de ser exposat clarament en el text de l'Estatut i d'una manera clara i explícita).

b) Unes condicions per a la gestió de l'economia que representin la fi de l'espoliació (no tan sols d'una part); o el que és el mateix, la possibilitat de gestionar la riquesa generada, tot promovent la igualtat i la defensa de l'entorn.

(No és admissible una reforma del sistema tributari que continuï qualsevol mena d'exacció fiscal disfressant-la sota la forma d'una suposada solidaritat. El sistema tributari ha de posar fi a l'espoliació i ha de considerar la solidaritat econòmica amb els altres països de manera general –és a dir, no circumscribint-la al si de l'Estat espanyol– i a partir d'una decisió lliure i voluntària expressada democràticament, en la línia del sentiment i de la pràctica solidàries que sempre ha exercit la nació catalana).

c) Unes condicions per a la gestió cultural pensada i coordinada en funció del conjunt de l'àrea lingüística i cultural dels Països Catalans

(Cal que s'expressi de manera clara la pertinença a un mateix marc lingüístic i cultural i la necessitat de dinamitzar les relacions internes).

d) L'oficialitat plena de la llengua catalana arreu dels Països Catalans com a pas vers l'oficialitat única a les comarques de l'àrea lingüística catalana.

(Cal que es formuli, com a proposta mínima, la voluntat d'establir l'oficialitat única un cop l'establiment social de la llengua sigui generalitzat, tot partint, ja des d'un primer moment, de l'obligatorietat del coneixement de la llengua, únic marc legal que pot permetre evitar la pressió contrària a l'ús de la llengua catalana).

Només amb aquest conjunt mínim de condicions podria ser defensable un Estatut d'autonomia. Si el nou Estatut que es proposa a votació no compleix unes condicions mínimes per a la defensa de la llibertat nacional com les que hem exposat, no hauria de rebre el vot favorable del poble català el territori autonòmic en qüestió.